

UZASADNIENIE

Oskarżeni M. K. (1), J. M. (1), K. B. (1), T. Ś. (1) O. B. (1), D. Ż. (1), R. W. (1), S. S. (1), P. K. (1) i M. D. (1) stanęli przed Sądem Okręgowym w Poznaniu oskarżeni o popełnienie następujących czynów :

K. B. (1) o to że:

I. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, założył a następnie kierował, w tym od stycznia 2014 r. wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził w różnych okresach czasu O. B. (1), D. Ż. (1), R. W. (1), T. Ś. (1), J. H., P. W. (1), A. W. (1), P. S. (1), P. K. (1), M. D. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art.124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P., w woj. (...), i innych miejscowościach na terenie kraju, działając

w zorganizowanej grupie w różnych okresach czasu wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), P. W. (1), O. B. (1), oraz z innymi nieustalonym do chwili obecnej osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, za pośrednictwem sieci Internet wprowadził do obrotu poza siecią aptek i innych punktów medycznych bez zezwolenia znaczne ilości produktów farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia a w tym niedopuszczone do obrotu na terenie RP środki o nazwie K., (...), (...), (...), (...), (...), a także oznaczone podrobionym znakiem towarowym (...) i (...), na które pozwolenie do obrotu na terenie RP posiada odpowiednio wyłącznie firma (...) i firma (...), nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości, o łącznej wartości co najmniej 2.171.263,22 zł, sprzedając je A. D. (1), D. A., T. Z. (1), A. M., A. R., D. P. (1), K. L., A. S. (1), A. G. (1), M. T. (1), L. J., M. J. (1), P. S. (2), M. R. (1), R. W. (2), P. T. (1), B. K. (1), S. M. (1), C. M., J. S. (1), Z. D. (1), G. D., K. Z., M. S. (1), M. G. (1), K. T., L. G., W. B. (1), R. K. (1), M. Z., Z. S. (1), J. O., S. B., M. M. (1), W. W. (1), B. R. (1), M. M. (2), A. G. (2), B. R. (2), Z. M., M. G. (2), T. G. (1), M. W. (1), D. K. (1), R. O., S. C., A. K. (1), A. S. (2), M. W. (2), K. Ż., E. Ż., J. G. (1), M. W. (3), S. I., K. K. (1), S. Ł., P. C., L. M. (1), D. W. (1), A. C., J. M. (2), A. B. (1), K. P., A. P. (1), W. K. (1), M. B. (1), P. K. (2), M. M. (3), J. P., A. K. (2), M. J. (2), M. J. (3), M. T. (2), A. K. (3), M. K. (2), P. F., B. K. (2), P. D. (1), D. G., S. M. (2), P. T. (2), R. S. (1), W. M. (1), B. S. (1), M. P. (1), K. K. (2), M. S. (2), B. R. (3), M. J. (4), H. P., R. G., E. J., J. M. (3), Z. S. (2), W. J., L. K., K. C., E. W., J. S. (2), D. B. (1), K. K. (3), C. K., W. M. (2), M. M. (4), J. W. (1), D. N., M. B. (2), B. B. (1), M. S. (3), P. J. (1), M. L., A. G. (3), K. D., W. S. (1), P. B. (1), P. W. (2), T. N., T. G. (2), K. F., C. B., A. D. (2), P. N., Z. K. (1), P. J. (2), M. K. (3), C. R., W. B. (2), S. J., Z. B., A. D. (3), A. W. (2), S. M., S. M. (3), R. S. (2), E. Ł., M. B. (3), M. K. (4), M. B. (4), D. S. (1), T. B., D. L. (1), W. A., A. B. (2), W. Ż., M. M. (6), Z. D. (2), B. C., P. B. (2), W. K. (2), J. K., P. S. (3), M. E., A. B. (3), A. N., A. Z., A. D., S. S. (2), W. K. (3), T. K. (1), D. S. (2), R. M. (1), P. P. (1), J. B., M. G. (3), Ł. G., P. Z. (1), L. W., P. Ś., M. B. (5), A. A., M. B. (6), S. S. (3), P. D. (2), R. Z., T. K. (2), Ł. C., T. K. (3), A. W. (3), A. P. (2), K. S., A. B. (4), M. C. (1), M. K. (5), M. K. (6), K. K. (4), L. M. (2), M. B. (7), M. C. (2), K. M. (1), W. W. (2), M. P. (2), J. Ł., A. K. (4), J. S. (3), Ł. B., P. O., P. Z. (2), Z. R., S. N. (1), P. J. (3), I. D., J. W. (2), R. M. (2), M. L., D. K. (2), T. S., M. C. (3), G. T., K. T., M. R. (2), M. K. (7), K. K. (5), G. D., W. S. (2), B. G., M. N. (1), M. C. (4), D. D., P. B. (3), J. W. (3), K. W., B. S. (2), Z. K. (2), H. K., T. K. (4), A. G. (4), A. B. (5), D. K. (3), R. K. (2), K. K. (6), W. S. (3), D. B. (2), T. Z. (2), B. F., B. D., K. K. (7), R. S. (3), H. Ł., M. B. (8), A. P. (3), T. P., S. N. (2), M. M. (7), Z. W., D. W. (2), M. B. (9), A. K. (5), Ł. Ż., G. K., P. P. (1), A. W. (2), B. S. (3), B. O., J. R., M. F., Z. K. (3), A. W. (4), M. G. (4), M. K. (8), G. J., J. Z., P. P. (2), i innym ustalonym oraz i nieustalonym jak dotąd osobom, działając na szkodę w/w firm farmaceutycznych i sprowadzając tym samym niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób,

tj. przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 124 ustawy z dnia

6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne i art. 305 ustęp 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P.,
w województwie (...), działając w zorganizowanej grupie
w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu,
w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w czynnościach
zmierzających do udaremnienia
lub utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia
i następnie zajęcia środków płatniczych w łącznej kwocie co najmniej 2.171.263,22 zł, pochodzących z przestępstwa
wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu, w ten sposób, że uzyskał dokumentację
bankową rachunków prowadzonych dla:

- P. M. o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 518.187,00 zł

- D. C. o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 325.530,51 zł

- M. O. o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 285.794,00 zł

- D. L. (2) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 200.270,00 zł

- M. K. (9) o numerze (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego
kraju łącznie kwotę 180 044,09 zł

- M. K. (9) o numerze (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego
kraju łącznie kwotę co najmniej 61.300 zł

- D. S. (3) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 171.068,00 zł

- B. R. (4) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 88.462,00 zł

- B. R. (4) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
łącznie kwotę 25.358,00 zł

- M. Ł. nr (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju kwotę
73.629,00 złotych

- G. R. nr (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju kwotę
46.812,00 złotych

- W. I. o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
kwotę 43.395,00 złotych

- P. K. (1) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju
kwotę 38.936,00 złotych

- L. B. o numerze (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 34.854,00 złotych

- D. J. (uprzednio P.) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju kwotę 32.287,00 złotych

- D. Ż. (1) o numerze (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 29.814,00 złotych

- M. S. (4) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 9.425,62 złotych

- K. N. o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 4.932,00 złotych

- R. W. (1) o numerze (...) a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 165,00 zł

a następnie w różnych konfiguracjach dokonał przelewów w/w środków pieniężnych pomiędzy rachunkami po czym dokonał ich wypłaty

tj. przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

M. K. (1) o to, że:

IV. w okresie od stycznia 2014 roku do października 2014 roku w P.,

w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, wspólnie

i w porozumieniu z K. B. (1) kierowała zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził w różnych okresach czasu O. B. (1), D. Ż. (1), R. W. (1), T. Ś. (1), J. H., P. W. (1), A. W. (1), P. S. (1), P. K. (1), M. D. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępstwa pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

V. w okresie od stycznia 2014 roku do października 2014 r. w P. oraz okolicach, działając w zamiarze aby K. B. (1) popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwiła mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że:

- podjęła czynności z polecenia K. B. (1) zmierzające do uzyskania od P. W. (1) dokumentacji rachunków bankowych M. K. (9) nr rachunku (...), M. Ł. nr rachunku (...), G. R. nr rachunku (...), D. S. (3) o nr rachunku (...), A. U. nr rachunku (...) wykorzystywanych przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia, a następnie przekazała jej K. B. (1)

- nakłoniła B. R. (4) do otworzenia i przekazania jej pełnego dostępu do rachunku bankowe o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A. oraz o numerze (...) prowadzony w banku (...) bank S.A., które to rachunki wykorzystane zostały przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia

- wypłaciła nieokreśloną do chwili obecnej sumę pieniędzy z konta bankowego o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A. dla M. S. (4), które to konto w całości wykorzystywane było przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

O. B. (1) o to, że:

VI. w okresie od 2012 roku do maja 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1)

i M. K. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu P. S. (1), D. Ż. (1), A. W. (1), R. W. (1), J. H., P. W. (1), T. Ś. (1), P. K. (1), M. D. (1)

i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

VII. w okresie od 2012 roku do maja 2014 roku w P., w woj. (...), i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie w różnych okresach czasu wspólnie

i w porozumieniu z K. B. (1), P. W. (1), P. S. (1), oraz z innymi nieustalonym do chwili obecnej osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, za pośrednictwem sieci Internet wprowadził do obrotu poza siecią aptek i innych punktów medycznych bez zezwolenia znaczne ilości produktów farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia a w tym niedopuszczone do obrotu na terenie RP środki o nazwie (...), (...), (...), (...), (...), (...), a także oznaczone podrobionym znakiem towarowym (...) i (...), na które pozwolenie do obrotu na terenie RP posiada odpowiednio wyłącznie firma (...) i firma (...), nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości,

o łącznej wartości co najmniej 2.171.263,22 zł, sprzedając je A. D. (1), D. A., T. Z. (1), A. M., A. R., D. P. (1), K. L., A. S. (1), A. G. (1), M. T. (1), L. J., M. J. (1), P. S. (2), M. R. (1), R. W. (2), P. T. (1), B. K. (1), S. M. (1), C. M., J. S. (1), Z. D. (1), G. D., K. Z., M. S. (1), M. G. (1), K. T., L. G., W. B. (1), R. K. (1), M. Z., Z. S. (1), J. O., S. B., M. M. (1), W. W. (1), B. R. (1), M. M. (2), A. G. (2), B. R. (2), Z. M., M. G. (2), T. G. (1), M. W. (1), D. K. (1), R. O., S. C., A. K. (1), A. S. (2), M. W. (2), K. Ż., E. Ż., J. G. (1), M. W. (3), S. I., K. K. (1), S. Ł., P. C., L. M. (1), D. W. (1), A. C., J. M. (2), A. B. (1), K. P., A. P. (1), W. K. (1), M. B. (1), P. K. (2), M. M. (3), J. P., A. K. (2), M. J. (2), M. J. (3), M. T. (2), A. K. (3), M. K. (2), P. F., B. K. (2), P. D. (1), D. G., S. M. (2), P. T. (2), R. S. (1), W. M. (1), B. S. (1), M. P. (1), K. K. (2), M. S. (2), B. R. (3), M. J. (4), H. P., R. G., E. J., J. M. (3), Z. S. (2), W. J., L. K., K. C., E. W., J. S. (2), D. B. (1), K. K. (3), C. K., W. M. (2), M. M. (4), J. W. (1), D. N., M. B. (2), B. B. (1), M. S. (3), P. J. (1), M. L., A. G. (3), K. D., W. S. (1), P. B. (1), P. W. (2), T. N., T. G. (2), K. F., C. B., A. D. (2), P. N., Z. K. (1), P. J. (2), M. K. (3), C. R., W. B. (2), S. J., Z. B., A. D. (3), A. W. (2), S. M., S. M. (3), R. S. (2), E. Ł., M. B. (3), M. K. (4), M. B. (4), D. S. (1), T. B., D. L. (1), W. A., A. B. (2), W. Ż., M. M. (6), Z. D. (2), B. C., P. B. (2), W. K. (2), J. K., P. S. (3), M. E., A. B. (3), A. N., A. Z., A. D., S. S. (2), W. K. (3), T. K. (1), D. S. (2), R. M. (1), P. P. (1), J. B., M. G. (3), Ł. G., P. Z. (1), L. W., P. Ś., M. B. (5), A. A., M. B. (6), S. S. (3), P. D. (2), R. Z., T. K. (2), Ł. C., T. K. (3), A. W. (3), A. P. (2), K. S., A. B. (4), M. C. (1), M. K. (5), M. K. (6), K. K. (4), L. M. (2), M. B. (7), M. C. (2), K. M. (1), W. W. (2), M. P. (2), J. Ł., A. K. (4), J. S. (3), Ł. B., P. O., P. Z. (2), Z. R., S. N. (1), P. J. (3), I. D., J. W. (2), R. M. (2), M. L., D. K. (2), T. S., M. C. (3), G. T., K. T., M. R. (2), M. K. (7), K. K. (5), G. D., W. S. (2), B. G., M. N. (1), M. C. (4), D. D., P. B. (3), J. W. (3), K. W., B. S. (2), Z. K. (2), H. K., T. K. (4), A. G. (4), A. B. (5), D. K. (3), R. K. (2), K. K. (6), W. S. (3), D. B. (2), T. Z. (2), B. F., B. D., K. K. (7), R. S. (3), H. Ł., M. B. (8), A. P. (3), T. P., S. N. (2), M. M. (7), Z. W., D. W. (2), M. B. (9), A. K. (5), Ł. Ż., G. K., P. P. (1), A. W. (2), B. S. (3), B. O., J. R., M. F., Z. K. (3), A. W.

(4), M. G. (4), M. K. (8), G. J., J. Z., P. P. (2), i innym ustalonym oraz i nieustalonym jak dotąd osobom, działając na szkodę w/w firm farmaceutycznych i sprowadzając tym samym niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób,

tj. przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne i art. 305 ustęp 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. W. (1) o to, że:

VIII. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) i M. K. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu O. B. (1), D. Ż. (1), A. W. (1), J. H., T. Ś. (1), P. W. (1), P. S. (1), P. K. (1), M. D. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

IX. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P. oraz okolicach, działając w zamiarze aby K. B. (1) popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że:

- nakłonił M. K. (9) do otworzenia rachunku bankowego o numerze(...) prowadzonego w banku (...) S.A., oraz rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A., wykorzystywanego przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia a następnie przekazał K. B. (1) pełny dostęp do przedmiotowych rachunków bankowych

- ukrywał dokumentację rachunku bankowego nr (...) prowadzonego dla D. P. (2), który to rachunek służył K. B. (1) do wprowadzania do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

D. Ż. (1) o to, że:

X. w okresie od 2012 roku do maja 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) i M. K. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu O. B. (1), T. Ś. (2), A. W. (1), R. W. (1), J. H., P. W. (1), P. S. (1), P. K. (1), M. D. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XI. w okresie od 2012 roku do maja 2014 roku w P. oraz okolicach, działając w zamiarze aby nieustalona do chwili obecnej osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do

obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że:

- nakłonił L. B. do otworzenia rachunku bankowy o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A. oraz rachunku bankowego o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A.

- otworzył rachunek bankowy (...) prowadzony w banku (...) S.A.

a następnie przekazał mu pełny dostęp do w/w rachunków bankowych celem dalszego wykorzystywania przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

S. S. (1) o to, że:

XII. w okresie od 02 sierpnia 2013 roku do października 2014 roku

w P. oraz okolicach, działając w zamiarze aby nieokreślona osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że otworzył rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A., wykorzystywanego przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia a następnie przekazała jej, pełny dostęp do przedmiotowego rachunku bankowego

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

J. M. (1) o to, że:

XIII. w okresie od 14 stycznia 2014 roku do października 2014 roku

w P., i okolicach, działając w zamiarze aby J. H. popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwiła mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że namówił D. J. (uprzednio P.) do otworzenia rachunku bankowego o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A. wykorzystywany przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia a następnie przekazał mu pełny dostęp do przedmiotowego rachunku bankowego

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

T. Ś. (1) o to, że:

XIV. okresie od 2012 roku do maja 2014 roku w P., w woj. (...)

i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) i M. K. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu O. B. (1), D. Ż. (1), A. W. (1), R. W. (1), J. H., P. W. (1), P. S. (1), P. K. (1), M. D. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. przestępstwo z art. 258 § 1 kk

XV. w okresie od 2012 roku do maja 2014 roku w P. oraz okolicach, działając w zamiarze aby P. W. (1) popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia

i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że przekazał mu:

- pełny dostęp do rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A na nazwisko D. J. (uprzednio P.)

- pełny dostęp do rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A na nazwisko M. Ł.,

które to rachunki zostały następnie wykorzystywane przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk

P. K. (1) o to, że:

XVI. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) i M. K. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu P. S. (1), O. B. (1), D. Ż. (1), A. W. (1), R. W. (1), J. H., P. W. (1), T. Ś. (1), M. D. (1), i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

XVII. w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 12 marca 2015 roku w P., K. oraz okolicach, działając w zamiarze aby M. D. (1) popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że otworzył rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony w banku (...) SA wykorzystywany przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia a następnie przekazał mu pełny dostęp do przedmiotowego rachunku bankowego

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk

M. D. (1) o to, że:

XVIII. w okresie od 2012 roku do października 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) i M. K. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu P. S. (1), O. B. (1), D. Ż. (1), A. W. (1), R. W. (1), J. H., P. W. (1), T. Ś. (1), P. K. (1), i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia poza siecią aptek i innych punktów medycznych znacznej ilości produktów leczniczych w postaci substancji farmaceutycznych niewiadomego pochodzenia, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,

tj. przestępstwo z art. 258 § 1 kk

XIX w okresie od lutego 2013 roku do kwietnia 2013 r. w P., K.

oraz okolicach, działając w zamiarze aby nieokreślona osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił jej popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że podjął czynności zmierzające do uzyskania od D. L. (2) dokumentacji rachunku bankowego nr (...) oraz nakłonił P. K. (1) do otworzenia rachunku bankowego nr (...) oraz przekazania mu pełnego do niego dostępu, które to rachunki były wykorzystywane przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia, a następnie przekazał jej pełen dostęp do przedmiotowych rachunków bankowych

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 6.04.2017r. Sąd Okręgowy w Poznaniu (XVI K 112/15) orzekł co następuje :

1. uznał oskarżonego ***K. B. (1)*** za winnego tego, że okresie od 2012 roku do 27 października 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, założył a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził w różnych okresach czasu między innymi M. K. (1), O. B. (1), A. W. (1), P. S. (1) oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu produktów leczniczych nie posiadając pozwoleń na dopuszczenie do obrotu oraz dokonywania obrotom towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, a nadto dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków, co stanowi przestępstwo z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego ***K. B. (1)*** za winnego tego, że w okresie od 2012 roku do 27 października 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, za pośrednictwem sieci internet wprowadził do obrotu poza siecią aptek i innych punktów medycznych bez zezwolenia znaczne ilości produktów leczniczych, a w tym niedopuszczone do obrotu na terenie RP środki o nazwie (...), (...), (...) , (...), (...) nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości, a także dokonywał obrotu produktami farmaceutycznymi oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym (...) i (...) w ilości co najmniej po 2000 tabletek, na które pozwolenie do obrotu na terenie RP posiada odpowiednio wyłącznie firma (...) i firma (...) nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości, przy czym łączna wartość sprzedanych środków leczniczych wyniosła co najmniej 1.012.790,60 zł, sprzedając je wielu ustalonym i nieustalonym osobom, działając na szkodę ww. firm farmaceutycznych i sprowadzając przy tym niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób, przy czym działał w ciągu pięciu lat po odbyciu kary jednego roku pozbawienia wolności za przestępstwo podobne z art. 165 § 1 pkt 2 kk i art. 305 ust. 1 i 3 ustawy prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 kk na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 października 2012r. sygn. XVI K 29/11, co stanowi przestępstwo z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 165 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 100 złotych,

3. uznał oskarżonego ***K. B. (1)*** za winnego tego, że w okresie od 2012 roku do 27 października 2014 roku w P., w województwie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, brał udział w czynnościach zmierzających do udaremnienia lub utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych w łącznej kwocie co najmniej 1.012.790,60 zł, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktów leczniczych niedopuszczonych do obrotu lub pochodzących z obrotu produktami farmaceutycznymi oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym (...) i (...) w ten sposób, że uzyskał dokumentację bankową rachunków prowadzonych dla:

- D. C. o numerze (...)

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 325.530,51 zł

- M. K. (9) o numerze (...),

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 180 044,09 zł

- D. S. (3) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 171.068,00 zł

- B. R. (4) o numerze (...)

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 88.462,00 zł

- B. R. (4) o numerze (...)

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 25.358,00 zł

- M. Ł. nr (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju kwotę 73.629,00 złotych

- G. R. nr (...),

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju kwotę 46.812,00 złotych

- L. B. o numerze (...), a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 34.854,00 złotych

- D. J. (uprzednio P.) o numerze (...) następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju kwotę 32.287,00 złotych

- D. Ź. (1) o numerze (...),

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 29.814,00 złotych

- K. N. o numerze (...)

a następnie przyjął z przelewów realizowanych z urzędów pocztowych na terenie całego kraju łącznie kwotę 4.932,00 złotych

a następnie częściowo w różnych konfiguracjach dokonywał przelewów ww. środków pieniężnych pomiędzy rachunkami i dokonywał ich wypłaty, co stanowi przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. art. 12 kk, art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 5 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej wobec K. B. (1) kary pozbawienia wolności

i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał oskarżonego K. B. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Inc. z siedzibą w G. USA kwoty 20.890; złotych oraz na rzecz (...) Company kwoty 22.575; złotych,

6. na podstawie art. 46 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zasądził od oskarżonego K. B. (1) zamiast obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych (...) Inc. z siedzibą w G. USA oraz na rzecz (...) Company w kwotach po 20.0000; złotych,

7. na podstawie art. 45 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego K. B. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 929.325,60; złotych,

8. na podstawie art. 63 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu K. B. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 października 2014r do dnia 25 lipca 2016r.,

9. uznał oskarżoną **M. K. (1)** za winną tego, że w okresie od lutego 2014r do 27 października 2014r w P., i innych miejscowościach w woj. (...), uczestniczyła w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) w skład której wchodziła w różnych okresach czasu między innymi O. B. (1), A. W. (1), P. S. (1) oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne polegającego na wprowadzaniu do obrotu produktów leczniczych nie posiadając pozwoleń na dopuszczenie do obrotu oraz dokonywania obrotom towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, a nadto dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków, co stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

10. uznał oskarżoną **M. K. (1)** za winną tego, że w okresie od lutego 2014r do 27 października 2014r w P. i innych miejscowościach w woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i na podstawie z góry powziętego zamiaru, w zamiarze aby K. B. (1) popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących z przestępstwa, swoim zachowaniem ułatwiła mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że podjęła czynności zmierzające do uzyskania od P. W. (1) dokumentacji rachunków bankowych wykorzystywanych przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia, jak również nakłoniła B. R. (4) do otworzenia i przekazania jej pełnego dostępu do rachunku bankowe o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A. oraz o numerze (...) prowadzonego w banku (...) bank S.A., które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotom towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej wobec M. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

12. na podstawie art. 63 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonej M. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 kwietnia 2015r. do dnia 23 października 2015r. oraz od dnia 27 października 2014r. do dnia 31 października 2014r.,

13. uznał oskarżonego **O. B. (1)** za winnego tego, że w okresie od 2012 roku do 19 maja 2014 roku w P., w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) w skład której wchodziła w różnych okresach czasu między innymi M. K. (1), P. S. (1), A. W. (1) oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne,

polegającego na wprowadzaniu do obrotu produktów leczniczych nie posiadając pozwolenia na dopuszczenie do obrotu oraz dokonywania obrotom towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, a nadto dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków, co stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

14. uznał oskarżonego **O. B. (1)** za winnego tego,

że w okresie od 2012 roku do 7 lutego 2013r w P., w woj. (...), i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w różnych okresach czasu wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) oraz z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, za pośrednictwem sieci Internet wprowadził do obrotu bez zezwolenia znaczne ilości produktów leczniczych, a w tym niedopuszczone do obrotu na terenie RP środki

o nazwie K. , (...) , (...) , (...), a także oznaczone podrobionym znakiem towarowym (...) i (...), na które pozwolenie do obrotu na terenie RP posiada odpowiednio wyłącznie firma (...) i firma (...), nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości, sprzedając je wielu ustalonym i nieustalonym osobom, działając na szkodę ww. firm farmaceutycznych oraz sprowadzając przy tym niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób, co stanowi przestępstwo z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 165 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 20 złotych,

15. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej wobec O. B. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

16. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec O. B. (1) kary pozbawienia wolności na okres 4 lat próby,

17. na podstawie art. 73 § 2 kk w okresie próby oddał oskarżonego O. B. (1) pod dozór kuratora sądowego,

18. na podstawie art. 46 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zasądził od oskarżonego O. B. (1) nawiazki na rzecz (...) Inc. z siedzibą w G. USA oraz na rzecz (...) Company w kwotach po 8.000,-zł.,

19. na podstawie art. 45 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego O. B. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 3.000,- złotych,

20. na podstawie art. 63 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu O. B. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 maja 2014r do dnia 12 czerwca 2014r uznając za wykonane 48 stawek dziennych grzywny,

21. oskarżonego **R. W. (1)** uniewinnił od zarzutu opisanego wyżej w pkt VIII,

22. uznał oskarżonego **R. W. (1)** za winnego tego,

że w okresie od 2013 roku do 19 maja 2014 roku w P. oraz woj. (...), działając w celu uzyskania korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i na podstawie z góry powziętego zamiaru, w zamiarze aby ustalona osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że nakłonił M. K. (9) do otworzenia rachunku bankowego

o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A., oraz rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A.,

a następnie przekazał ustalonej osobie pełny dostęp do przedmiotowych rachunków bankowych oraz ukrywał dokumentację rachunku bankowego nr (...) prowadzonego dla D. P. (2), które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 30 złotych,

23. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec R. W. (1) kary pozbawienia wolności na okres 4 lat próby,

24. na podstawie art. 63 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. W. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 maja 2014r do dnia 20 czerwca 2014r uznając za wykonane 64 stawkiienne grzywny,

25. oskarżonego **D. Ż. (1)** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt X,

26. uznał oskarżonego **D. Ż. (1)** za winnego tego, że okresie od 2012 roku do 30 stycznia 2014r w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i na podstawie z góry powziętego zamiaru w celu aby inna osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących z przestępstwa swoim zachowaniem ułatwił jej popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że nakłonił L. B. do otworzenia rachunku bankowy o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A. oraz rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A. oraz samodzielnie otworzył rachunek bankowy (...) prowadzony w banku (...) S.A., a następnie przekazał tej osobie pełny dostęp do ww. rachunków bankowych celem dalszego wykorzystywania, które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 złotych każda,

27. na podstawie art. 45 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka przepadek od oskarżonego D. Ż. (1) kwoty 6.450 złotych tytułem osiągniętej korzyści z popełnionego przestępstwa,

28. oskarżonego **S. S. (1)** uniewinnił od zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XII,

29. uznał oskarżonego **J. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od 14 stycznia 2014 roku do 16 maja 2014 roku w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu i na podstawie z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby inna osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących z przestępstwa swoim zachowaniem ułatwił jej popełnienie tego czynu zabronionego w ten sposób, że namówił D. J. uprzednio P. do otworzenia rachunku bankowego o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A. a następnie przekazał tej osobie dostęp do przedmiotowego rachunku który wykorzystany został przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po

10 złotych każda,

30. na podstawie art. 63 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu J. M. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 2 czerwca 2014r do dnia 9 czerwca 2014r.,

31. na podstawie art. 45 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego J. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 1.650,- złotych,

32. oskarżonego **T. Ś. (1)** uniewinnił od zarzutu opisanego wyżej w pkt XIV,

33. uznał oskarżonego **T. Ś. (1)** za winnego tego,

że w okresie od 2013 roku do maja 2014 roku w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby inna osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia środków płatniczych pochodzących z przestępstwa swoim zachowaniem ułatwił jej popełnienie tego czynu zabronionego w ten sposób, że przekazał pełny dostęp do rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A na nazwisko D. J. uprzednio P. oraz pełny dostęp do rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A na nazwisko M. Ł., które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 złotych każda,

34. uznał oskarżonego **P. K. (1)** za winnego tego,

że w okresie od 2012 roku do maja 2013r roku w P., i innych miejscowościach na terenie woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez nieustaloną osobę w skład której wchodził również M. D. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne, polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia znacznej ilości produktów leczniczych, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków, co stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

35. uznał oskarżonego **P. K. (1)** za winnego tego,

że w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do maja 2013r w P., K. i innych miejscowościach na terenie woj. (...), działając w celu uzyskania korzyści majątkowej, w ramach grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w zamiarze aby inna osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie tego czynu zabronionego w ten sposób, że otworzył rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony w banku (...) SA, a następnie przekazał mu dostęp do przedmiotowego rachunku bankowego, który to rachunek wykorzystany został przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 łotych każda,

36. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył wymierzone wyżej oskarżonemu P. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 roku i 6 iesiątych miesięcy pozbawienia wolności,

37. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie oskarżonemu P. K. (1) orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby,

38. na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w okresie próby oddał oskarżonego P. K. (1) pod dozór kuratora sądowego,

39. na podstawie art. 45 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego P. K. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 9.819,42,- złotych,

40. uznał oskarżonego **M. D. (1)** za winnego tego, że w okresie od 2012 roku do maja 2013r roku w P., i innych miejscowościach w woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez nieustaloną osobę w skład której wchodził P. K. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne polegającego na wprowadzaniu do obrotu bez zezwolenia produktów leczniczych, a następnie w dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków, co stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności,

41. uznał oskarżonego **M. D. (1)** za winnego tego, że w okresie od lutego 2013 roku do maja 2013r. w P., K. i innych miejscowościach woj. (...), działając w ramach grupy przestępczej, w celu uzyskania korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w zamiarze aby nieokreślona osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących

z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP swoim zachowaniem ułatwił jej popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że uzyskał od D. L. (2) dokumentację i dostęp do rachunku bankowego nr (...) oraz od P. K. (1) dokumentację i dostęp do rachunku bankowego nr (...), a następnie przekazał tej osobie pełen dostęp do przedmiotowych rachunków bankowych, które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda,

42. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył wymierzone wyżej oskarżonemu M. D. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

43. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie oskarżonemu M. D. (1) orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby,

44. na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w okresie próby oddał oskarżonego M. D. (1) pod dozór kuratora sądowego,

45. na podstawie art. 45 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego M. D. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 9.275,- złotych,

46. na podstawie § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt. 5, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. P. W. (3) kwotę 3.321,- złotych oraz na rzecz adw. A. Ł. kwotę 2.952,-złotych,

47. na podstawie art. 624 § 1 kpk, art. 632 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 i 4, art. 6, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku

o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania, przy czym wymierzył opłaty K. B. (1) w kwocie 6.400,-zł; O. B. (1) w kwocie 1.100,-zł, R. W. (1) 1.080,-zł, D. Ż. (1) w kwocie 420,-zł, M. K. (1) w kwocie 300,-zł, J. M. (1) w kwocie 420,-zł, T. Ś. (1) w kwocie 1.080,-zł, P. K. (1) w kwocie 600,-zł, M. D. (1) w kwocie 700,-zł oraz na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 14 ust. 1 pkt. 5, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od oskarżonego K. B. (1) na rzecz (...) Inc. z siedzibą w G. USA oraz na rzecz (...) Company kwoty po 2.700,-zł tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika, a nadto zasądza od O. B. (1) na rzecz (...) Inc. z siedzibą w G. USA oraz na rzecz (...) Company kwoty po 2.700,-zł tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się: prokurator, obrońcy oskarżonych K. B. (1), M. K. (1), O. B. (1), R. W. (1), D. Ż. (1), J. M. (1), T. Ś. (1) oraz pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Prokurator Rejonowy Poznań – Grunwald w Poznaniu na podstawie art.425 § 1 i 2 kpk i art.444 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok w części na niekorzyść oskarżonych : K. B. (1), M. K. (1), R. W. (1), D. Ż. (1), S. S. (1), T. Ś. (1), P. K. (1) i M. D. (1).

Powołując się na treść art.438 pkt 3 kpk zarzucił on ww. rozstrzygnięciu :

1. odnośnie oskarżonego K. B. (1) :

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, majacy wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż w skład założonej i kierowanej przez K. B. (1) zorganizowanej grupy przestępczej nie wchodził R. W. (1), D. Ż. (1), T. Ś. (1), P. K. (1), M. D. (1), podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, majacy wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż K. B. (1) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, brał udział w czynnościach zmierzających do udaremnienia lub utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych w łącznej kwocie co najmniej 1.012.790,60 zł; pochodzących z przestępstwa wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych niedopuszczonych do obrotu lub pochodzących z obrotu produktami farmaceutycznymi oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym (...) i (...), podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego w tym szczególności analizy kryminalnej dokonanej przez analityka kryminalnego (...) – Zarząd w P. prowadzi do wniosku, że łączna kwota ww. środków płatniczych wynosiła co najmniej 2.102.666,22 zł;

2. odnośnie oskarżonej M. K. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, majacy wpływ na jego treść, a polegający na nieprawidłowym wyeliminowaniu z opisu czynu popełnionego przez M. K. (1) czynu zabronionego w postaci, iż ww. wypłaciła nieokreśloną do chwili obecnej sumę pieniędzy z konta bankowego o nr (...) prowadzonego

w banku (...) S.A. dla M. S. (4), które to konto w całości wykorzystywane było przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

3. odnośnie oskarżonego R. W. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, majacy wpływ na jego treść, a polegający na uniewinnieniu ww. od zarzutu opisanego w pkt VIII zaskarżonego wyroku podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

4. odnośnie oskarżonego D. Ż. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść,

a polegający na uniewinnieniu ww. od zarzutu opisanego w pkt X zaskarżonego wyroku podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

5. odnośnie oskarżonego S. S. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uniewinnieniu ww. od zarzutu opisanego w pkt XII zaskarżonego wyroku podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

6. odnośnie oskarżonego T. Ś. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uniewinnieniu ww. od zarzutu opisanego w pkt XIV zaskarżonego wyroku podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

7. odnośnie oskarżonego P. K. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że ww. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez nieustaloną osobę podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż ww. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1),

8. odnośnie oskarżonego M. D. (1) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść,

a polegający na przyjęciu, że ww. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez nieustaloną osobę podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż ww. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1).

Reasumując, na podstawie art.437 § 1 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. B. (1) z wyboru adw. J. M. (4) zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na korzyść ww.

Zarzucił on sądowi I instancji rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie art.438 pkt 1 kpk w zw. z art.124 ustawy z dnia 6.09.2001r. Prawo farmaceutyczne, poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony „wprowadził do obrotu produkty lecznicze”, mimo iż nie był ich producentem, upoważnionym przedstawicielem lub importerem przekazującym wyroby po raz pierwszy

w kraju użytkownikowi, konsumentowi czy sprzedawcy, tj. nie był osobą mogącą „wprowadzić produkt do obrotu” na terenie kraju.

Reasumując, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej M. K. (1) z wyboru adw. R. J. zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości.

Skarżący ten zarzucił sądowi I instancji :

1. obrazę prawa procesowego art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonej i daniu jej wiary w zakresie w jakim wskazywała, że nie miała ona świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, którą miał kierować K. B. (1), hierarchi panującej w jej strukturach, oraz temu że nie działała w jej ramach, które to naruszenie miało istotne znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy sam fakt utrzymywania kontaktu z K. B. (1) będącym wówczas jej partnerem, w czasie gdy był on tymczasowo aresztowany o odwiedzania go (tak w oryginale – dop. SA P-ń) w zakładzie karnym nie może do takich wniosków prowadzić,

2. obrazę prawa procesowego art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka P. S. (1) w zakresie w jakim wskazał, że M. K. (1) wyłącznie towarzyszyła mu podczas odwiedzin K. B. (1) a brak jest jakiegokolwiek dowodu z którego by wynikało, że M. K. (1) była obecna podczas “zdawania raportu” K. B. (1) w zakresie sprzedaży leków, które to naruszenie miało istotne znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, w sytuacji powyższej okoliczności M. K. (1) zaprzecza, a żaden inny dowód powyższej nie potwierdza,

3. obrazę prawa procesowego art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka P. W. (1) w zakresie w jakim wskazywał, że M. K. (1) podjęła działania mające na celu uzyskanie dokumentacji bankowej wykorzystywanej w procederze handlu lekami od P. W. (1), w sytuacji gdy zeznania te cechują jak wskazał już sąd I instancji liczne sprzeczności za razem noszą cechy umniejszenia roli świadka w zarzucanym mu procederze, przede wszystkim nie były one spontaniczne, nie zostały potwierdzone innymi dowodami, nie pochodziły od osoby bezstronnej a zarazem pochodziły od przestępcy 18 krotnie karanego, który w zamian za złożenie wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego liczył na uchylenie tymczasowego aresztowania, co w konsekwencji doprowadziło do jego ucieczki i ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości a zarazem brak możliwości bezpośredniego przesłuchania i zweryfikowania jego zeznań, które to naruszenie miało istotne znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia,

co w konsekwencji doprowadziło do :

4. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu przez sąd I instancji, że M. K. (1), w okresie od lutego 2014r do

27 października 2014r w P., i innych miejscowościach w woj. (...), uczestniczyła w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) w skład której wchodziła w różnych okresach czasu między innymi O. B. (1), A. W. (1), P. S. (1) oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art.124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne polegającego na wprowadzaniu do obrotu produktów leczniczych nie posiadając pozwolenia na dopuszczenie do obrotu oraz dokonywania obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, a nadto dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków w sytuacji gdy wyjaśnienia współpodejrzanego (tak w oryginale – dop. SA P-ń) K. B. (1)

i zeznania świadka P. S. (1) temu wyraźnie zaprzeczają, a sam fakt udziału w widzeniach z tymczasowo aresztowanym K. B. (1) za powyższym w żaden sposób nie przemawia aby wiedziała o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej, jej hierarchi czy też

że aktywnie działała w jej strukturach,

5. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu przez sąd I instancji, że M. K. (1), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i na podstawie z góry powziętego zamiaru, w zamiarze aby K. B. (1) popełnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących z przestępstwa, swoim zachowaniem ułatwiła mu popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że podjęła czynności zmierzające do uzyskania od P. W. (1) dokumentacji rachunków bankowych wykorzystywanych przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia,

w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o tym,

że wiedziała o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej,

6. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu przez sąd I instancji, że M. K. (1), obejmowała swoją świadomością fakt, iż rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony w banku (...) S.A. oraz o numerze (...) prowadzony w banku (...) bank S.A., będą służyły do utrudniania stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi.

Reasumując, apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.

Obrońca oskarżonego O. B. (1) z wyboru adw. F. G. na podstawie art.444 § 2 kpk zaskarżył wyrok w całości, w zakresie dot. ww.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

I. obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.

1. art.258 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię, która doprowadziła do przyjęcia, że oskarżony O. B. (1) należał do struktury grupy K. B. (1) a tym samym wyczerpał znamiona czynu zabronionego, w sytuacji gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnienia O. B. (1), a nawet K. B. (1) prowadzą do wniosku, że oskarżony nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu bowiem w jego zachowaniu brak jest podstawowej cechy przestępstwa jakim jest świadome przystąpienie do struktur grupy przestępczej, brak znajomości jej członków poza K. B. (1), który był kolegą z osiedla i wiązał się z jednorazowo popełnionym przestępstwem do którego oskarżony przyznał się,

2. art.165 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy przedmiotowe przestępstwo może zostać popełnione wyłącznie umyślnie, zaś całokształt zebranego materiału dowodowego w szczególności wyjaśnienia oskarżonego oraz K. B. (1) wykluczają powyższe. Ponadto w sytuacji, gdy nie istnieje obiektywny dowód wskazujący na to, że ewentualnie zażycie którejkolwiek ze wskazanych substancji może mieć negatywny wpływ na zdrowie lub nawet mu zagrażać,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który doprowadził do naruszenia przepisów prawa procesowego, polegający na :

1. ustaleniu, że O. B. (1) działał w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od 2012r. do 19.05.2014r. w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego B. I B. wynika, że tylko dla razы odebrał przesyłkę w Ż., co sprawia, że oskarżony B. nie mógł uczestniczyć w ewentualnych działaniach K. B. (1), co w istotny sposób skraca wyklucza działalność oskarżonego w zorganizowanej grupie K. B. (1) [tak w oryginale – dop. SA P-ń],

2. ustaleniu, że O. B. (1) odbierał również przesyłki z Anglii otrzymując za to po 500 zł; a łącznie za wykonane odbiory przesyłek z poczty otrzymał 3.000 zł; w sytuacji gdy z wyjaśnień O. B. (1) wynika, że odebrał tylko zwroty w Ż., a o paczkach z Anglii wypowiada się tylko oskarżony K. B. (1), które to wyjaśnienia nie zostały poparte żadnym innym dowodem i nie stanowiły podstawy zarzutu wobec O. B. (1),

3. ustaleniu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego a następnie uzyskał korzyść majątkową w kwocie 3.000 zł; i oparcie się w tym zakresie wyłącznie na zeznaniach współoskarżonego K. B. (1), w sytuacji w której analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego faktu tego jednoznacznie nie potwierdza,

4. polegający na przyjęciu, iż istnieją podstawy do orzeczenia na podstawie art.46 § 2 kk na rzecz pokrzywdzonego nawiązki i to w wysokości po 8.000 zł;

III. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.

1. art.7 kpk polegającą na przekroczeniu swobodnej oceny dowodów, tj.

- przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonego O. B. (2) budzą wątpliwości, w sytuacji, w której są one logiczne i spójne w zakresie oskarżonego z K. B. (1), w zakresie odbioru dwóch zwrotów w Ż.,

- pominięciu części wyjaśnień oskarżonego O. B. (1), z których jasno wynika, że nie miał związku z paczkami z Anglii, tylko dwa razy odbierał zwroty w Ż.,
- przypisanie odpowiedzialności za zarzucane czyny oskarżonemu w całości na podstawie zeznań i wyjaśnień K. B. (1), w sytuacji, w której sąd uznał za najistotniejszym dowodem w sprawie zeznania świadka P. W. (1), który nie wskazywał na działalność O. B. (1) w grupie K. B. (1), co sprawia, że wiarygodność współoskarżonego K. B. (1) winna implikować szczególną ostrożność przy ocenie składanych wyjaśnień i zeznań,
- brak merytorycznej oceny zeznań K. B. (1) w zakresie uzyskanych kwot i ilości przesyłek, albowiem oskarżony B. wskazał : “Nigdy nie zlecałem B. wysyłanie tabletek” (protokół z rozprawy w dniu 22.10.2015r.) oraz “Łączyło mnie z nim tylko to, że chciałem żeby tylko mi odebrał zwroty w Ż.. Dałem mu za to 3.000 zł; ale to był mój największy błąd bo od tego się zaczęło. Ja mu tabletek nie dostarczałem. To znalaziono u niego to nie wiem skąd miał, nie ode mnie” (protokół z rozprawy w dniu 22.07.2016r.),

2. art.5 kpk naruszenie zasady in dubio pro reo i przypisaniu działania w zorganizowanej grupie przestępczej, która wprowadza do obrotu produkty farmaceutyczne bez wymaganego zezwolenia, a tym samym przyjęcie sprawstwa oskarżonego na podstawie wyjaśnień współoskarżonego K. B. (1), których sąd nie zweryfikował innym dowodem, a jedynie przeanalizował wybiórczo pod kątem winy O. B. (1), przy całkowitym pominięciu kwestii przedstawionych na korzyść B.,

3. art.424 § 2 kpk poprzez nie odniesienie się przez sąd w uzasadnieniu na jakiej podstawie stwierdzono, że O. B. (1) działał w zorganizowanej grupie przestępczej K. B. (1) i wprowadzał do obrotu produkty farmaceutyczne bez wymaganego zezwolenia. Powołanie się przez sąd w treści tylko na wyjaśnieniach K. B. (1) przy jednoczesnym braku jakiejkolwiek oceny tych dowodów podczas gdy dowody te w oczywisty sposób wykluczają się wzajemnie. W szczególności braku przedstawienia logiki dla której O. B. (1) w związku z odbiorem dwóch zwrotu na poczcie w Ż. został przypisany do zorganizowanej grupy przestępczej. Ponadto niewyjaśnienie w podstawach prawnych orzeczenia z jakich przyczyn sąd uznał, że oskarżony popełnił przestępstwo z art.165 § 1 kk podczas, gdy na s.55 uzasadnienia, że “pobieranie leków jak ustalono nie spowodowało realnej szkody komukolwiek” [tak w oryginale – dop. SA P-ń],

4. Art. [? – tak w oryginale – dop. SA P-ń]

Nadto podniósł – zaznaczając że z daleko posuniętej ostrożności procesowej na podstawie art.438 pkt 4 kpk zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego nawiazki w kwocie 8.000 zł; oraz przepadku w kwocie 3.000 zł; w sytuacji, gdy dobro prawne naruszone przez czyny popełnione przez oskarżonego było niewielkie.

Reasumując, apelujący ten na podstawie art.437 § 1 i 2 kpk wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 13 i 14 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów

ewentualnie o :

2. zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 14 poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art.165 § 1 kk na art.165 § 2 kk i wymierzenie kary
6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na rok,

lub

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. W. (1) z wyboru adw. A. B. (6) zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, tj. co do winy ww.

w zakresie czynu ujętego w pkt 22.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art.438 pkt 2, 3, 1 kpk :

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art.7 kpk w zw. z art.410 kpk, poprzez wydanie zaskarżonego rozstrzygnięcia z pominięciem szeregu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a także poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, przejawiające się w braku oparcia się przez sąd I instancji na zasadach prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i logiki procesowej, co skutkowało uznaniem,

iż oskarżony już po przekazaniu rachunków bankowych P. W. (1), dowiedział się, iż przekazane przez niego rachunki zostały udostępnione K. B. (1) celem wykorzystania ich do handlu farmaceutykami, podczas gdy żaden z dowodów, uznanych za wiarygodne, nie pozawa na :

a) poczynienie twierdzenia, iż R. W. (1) dowiedział się

w późniejszym okresie, już po przekazaniu rachunków bankowych P. W. (1), że ww. rachunki bankowe zostały wykorzystane do handle farmaceutykami,

b) stwierdzenie, od którego momentu i na jakiej podstawie R. W. (1) dowiedział się o wykorzystaniu przekazanych rachunków bankowych na potrzeby handle farmaceutykami,

2. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez :

a) uznanie, że oskarżony miał świadomość, że przekazane P. W. (1) rachunki bankowe założone na nazwisko M. K. (9) posłużą w celu ukrywania środków finansowych pochodzących z przestępstwa, podczas gdy jednocześnie ustalono, że oskarżony nie wiedział do czego potrzebne będą przedmiotowe rachunki bankowe a dostęp do ww. rachunków bankowych przekazał świadkowi P. W. (1) na potrzeby prowadzonej przez tą osobę działalności gospodarczej polegającej na handle elektroniką,

b) uznanie, iż oskarżony w późniejszym okresie, pod udostępnieniu rachunków bankowych P. W. (1) na potrzeby handle sprzętem elektronicznym, dowiedział się, że świadek P. W. (1) udostępnił te rachunki K. B. (1) dla celów związanych z handlem farmaceutykami, podczas gdy powyższa okoliczność nie wynika z jakiegokolwiek dowodu, któremu sąd przypisał atrybut wiarygodności, a wręcz przeciwnie, zgromadzony

w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zawartość telefonu komórkowego należącego do oskarżonego W., w tym wiadomości tekstowe, wiadomości mailowe oraz połączenia telefoniczne, potwierdzają iż oskarżony nie miał wiedzy na temat procedury handle farmaceutykami oraz nie objął świadomością w późniejszym okresie, iż przekazane P. W. (1) rachunki bankowe zostały udostępnione K. B. (1) celem ich wykorzystania w powyższym procederze,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art.9 § 1 kk w zw. z art.18 § 3 kk, poprzez ich błędną wykładnię skutkującą przyjęciem przez sąd I instancji, iż ocenę zamiaru sprawcy dokonuje się na moment późniejszy, niż moment popełnienia czynu zabronionego,

a w konsekwencji :

4. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art.9 § 1 kk w zw. z art.12 kk, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu,

iż przestępstwo pomocnictwa zarzucone oskarżonemu może być popełnione w z góry powziętym zamiarze, bez jednoczesnej świadomości popełnienia czynu zabronionego przez sprawcę czynu, do którego popełnienia się pomaga, co skutkowało uznaniem oskarżonego winnego tego, że działając w z góry powziętym zamiarze, aby ustalona osoba popełniła czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tegoż czynu zabronionego, przy jednoczesnym uznaniu, iż oskarżony nie miał w momencie przekazania dostępu do rachunków świadomości,

iż rachunki te zostaną przekazane kolejnej osobie w celu wykorzystania ich na potrzeby handle farmaceutykami.

Reasumując, apelujący powołując się na treść art.437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego wskazanego w pkt 22 orzeczenia,
2. uchylenie orzeczenia w pkt 23 oraz 24,
3. obciążenie kosztami procesu dot. oskarżonego Skarbu Państwa.

Obrońca oskarżonego D. Ż. (1) z urzędu adw. P. W. (3) na podstawie art.425 § 1 i 2 kpk, art.427 § 1 i 2 kpk, art.438 pkt 4 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dot. orzeczenia o karze.

Zarzucił on sądowi I instancji rażąco niewspółmierność kary,
a w szczególności brak wewnętrznej sprawiedliwości i odstąpienie od równego potraktowania oskarżonych posiadających identyczny zarzut jak D. Ż. (1).

Reasumując, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dot. oskarżonego i zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obrońca oskarżonego J. M. (1) z urzędu adw. A. Ł. na podstawie art.444 kpk i art.447 § 1 kpk zaskarżyła przedmiotowy wyrok w całości.

Skarżąca powołując się na treść art.438 pkt 3 i 4 kpk zarzuciła sądowi I instancji :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę ustalenia winy oskarżonego J. M. (1), przez nie mające dostatecznych podstaw w zebranych materiałach dowodowych ustalenie, że oskarżony M. namawiając D. P. (2) do otwarcia rachunku bankowego miał pełną świadomość, że posłuży on oskarżonemu H. do popełnienia czynów zabronionych i wobec tego świadomie objął swoim zamiarem aby oskarżony H. popełnił przestępstwo,

a w każdym razie, że :

2. wymierzona oskarżonemu A. K. (6) (tak w oryginale) kara jest rażąco surowa.

Reasumując, obrońca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku I uniewinnienie oskarżonego A. K. (6) (tak w oryginale – dop. SA P-ń) od zarzucanych mu czynów,

lub przynajmniej o :

2. zmianę orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu J. M. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

ewentualnie o :

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji celem jej ponownego rozpoznania,
4. zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w II instancji.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 27.02.2018r. oskarżony **J. M. (1)** przedłożył pismo datowane 25.02.2018r. stanowiące uzupełnienie apelacji obrońcy. Podnosił w nim zbieżnie z obrońcą kwetię braku świadomości przeznaczenia istotnych dla sprawy rachunków bankowych. Dowodził jednocześnie także, że sąd I instancji pominął

wobec jego osoby art.60 kk. Tym samym wymierzona mu kara była w jego odczuciu dalece niesprawiedliwa, zwłaszcza że inni oskarżeni skorzystali z warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obrońca oskarżonego T. Ś. (1) z wyboru adw. U. N. – jako substytut adw. P. S. (4) – zaskarżyła przedmiotowy wyrok w części odnoszącej się do ww., tj. co do pkt 33 i 47, na jego korzyść.

Skarżąca na podstawie art.438 pkt 2, 3 i 4 kpk zarzuciła sądowi I instancji :

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art.7 kpk w zw. z art.410 kpk

w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów

i zastosowania w jej miejsce dowolnej oceny, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w zakresie oceny :

- wyjaśnień P. W. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniach 2, 15 i 23.09.2014r.,
- wyjaśnień T. Ś. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 24.07.2014r. oraz na rozprawie w dniu 22.10.2015r.,
- wyjaśnień J. M. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniach 3.06.2014r., 19.08.2014r. a także na rozprawie w dniu 22.10.2015r.,
- zeznań J. H. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 2.06.2014r. oraz na rozprawie w dniach 22.10.2015r. i 2.06.2016r.,

poprzez uznanie ich za wiarygodne w zakresie w jakim potwierdzają one działanie T. Ś. (1) podjęte w celu ułatwienia P. W. (1) i innym osobom popełnienia czynu zabronionego stypizowanego w art.299 § 1 kk, podczas gdy wyjaśnienia te potwierdzają jedynie fakt, iż T. Ś. (1) uzyskał i przekazał P. W. (1) dostęp do rachunków bankowych o nr : (...) (prowadzonego

w banku (...) S.A., którego właścicielem jest D. J. uprzednio P.) oraz (...) (prowadzonego w banku (...) S.A. którego właścicielem jest M. Ł.), z dostępem do bankowości elektronicznej, celem ich wykorzystania do przeprowadzenia transakcji związanych

z prowadzoną przez T. Ś. (1) i P. W. (1) działalnością polegającą na handlu elektroniką, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania względem oskarżonego art.18 § 3 kk w zw. z art.299 § 1 kk,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez błędne uznanie, iż :

- oskarżony T. Ś. (1) był świadomy tego, że swoim zachowaniem ułatwił P. W. (1) popełnienie czynu zabronionego polegającego na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych, pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktu leczniczego niedopuszczonego do obrotu na terenie RP, z uwagi na udostępnienie P. W. (1) rachunków bankowych o nr :
- (...) (należącego do D. J.),
- (...) (należącego do M. Ł.),
- oskarżony T. Ś. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art.18 § 3 kk w zw. z art.299 § 1 kk, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do poczynienia takich ustaleń, a pojawiające się w tym zakresie istotne wątpliwości powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego zgodnie z art.5 § 2 kpk,

3. w razie nie podzielenie przez sąd odwoławczy powyższych zarzutów, nadto zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze 11 miesięcy i 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 30 zł; będącą następstwem naruszenia :

- art.53 § 1 kk w zw. z art.115 § 2 kk poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary nie uwzględniającej wszystkim okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, w szczególności okoliczności popełnienia zarzucanego przestępstwa,
- art.53 § 2 kk, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary nieuwzględniającej okoliczności, iż oskarżony ma na utrzymaniu dwoje dzieci i pomimo podjęcia pracy zarobkowej, znajduje się nadal w trudnej sytuacji finansowej, jak również pominięciu jego zachowania się po popełnieniu zarzucanych mu czynów,
- art.69 § 1 kk w zw. z art.70 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu oraz w zw. z art.4 § 1 kk, poprzez ich błędne niezastosowanie skutkujące wymierzeniem oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, pomimo iż sąd orzekający winien zastosować ustawę obowiązującą poprzednio jeżeli jest względniejsza dla sprawcy, co wynika z treści art.4 § 1 kk, a nadto w sytuacji gdy orzeczenie kary 11 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres lat 2, z całą pewnością byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów kary,

Reasumując, apelująca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w całości,

ewentualnie o :

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o :

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 11 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat i nieorzeczenie kary grzywny, ewentualnie orzeczenie grzywny w niższej wysokości.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych (...) oraz (...) *Inc. rpr. E. R.* zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, w zakresie w jakim Sąd zaniechał o orzeczeniu środków wskazanych w art.46 § 1 i 2 kk, względem M. K. (1).

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

1. naruszenie art.46 § 1 i 2 kk poprzez zaniechanie orzeczenia nawiązki i naprawienia szkody w stosunku do M. K. (1), podczas gdy pokrzywdzone złożyły stosowny wniosek, a dyspozycja art.46 kk obliguje sąd do orzeczenia ww. Środków w sytuacji powstania szkody,

2. naruszenie art.46 § 1 i 2 kk w zw. z art.442 § 1 kc polegające na przyjęciu, iż solidarna odpowiedzialność oskarżonych K. B.

i M. K. nie znajduje zastosowania, podczas gdy odpowiedzialność oskarżonych z tytułu popełnienia zarzucanego przestępstwa wynika ze współuczestnictwa w przestępstwie.

Reasumując, skarżący wniósł o zmianę wyroku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania i orzeczenie :

1. na podstawie art.46 § 1 kk solidarnie od oskarżonych K. B. (1) i M. K. (1) naprawienia szkody na rzecz (...) Inc. z siedzibą w G. USA kwoty 20.890 zł; oraz na rzecz (...) kwoty 22.575 zł;
2. na podstawie art.46 § 2 kk solidarnie od oskarżonych K. B. (1) i M. K. (1) nawiązki na rzecz (...) Inc. oraz na rzecz (...) w kwotach po 20.000 zł;
3. zasądzenie na rzecz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa prawnego.

Jednocześnie do Sądu Apelacyjnego wpłynęły dwie odpowiedzi na wniesione apelacje.

Obrońca oskarżonego T. Ś. (1) adw. U. N. – jako substytut adw. P. S. (4) – wniosła o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i o utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w części odnoszącej się do pkt 32, w zakresie zarzutu opisanego w pkt XIV części wstępnej ww. orzeczenia.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych (...) oraz (...) Inc. rpr. E. R. wniósł o :

1. oddalenie apelacji obrońców oskarżonych, jako bezzasadnych,
2. zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego na rzecz oskarżycieli posiłkowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Jednocześnie podtrzymał stanowisko wyrażone w apelacji, wnosząc o zmianę wyroku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania i orzeczenie :

4. na podstawie art.46 § 1 kk solidarnie od oskarżonych K. B. (1) i M. K. (1) naprawienia szkody na rzecz (...) Inc. z siedzibą w G. USA kwoty 20.890 zł; oraz na rzecz (...) kwoty 22.575 zł;
5. na podstawie art.46 § 2 kk solidarnie od oskarżonych K. B. (1) i M. K. (1) nawiązki na rzecz (...) Inc. oraz na rzecz (...) w kwotach po 20.000 zł;

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego T. Ś. (1) doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia ww. od przypisanego mu czynu. Apelacje prokuratora, obrońców oskarżonych O. B. (1) i R. W. (1) okazały się zasadne jedynie w części. Z kolei pozostałe środki odwoławcze takiego waloru nie miały nawet w znikomym zakresie.

I.

Apelacja prokuratora

Przedmiotowy środek odwoławczy został wniesiony przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść oskarżonych : K. B. (1), M. K. (1), R. W. (1), D. Ż. (1), S. S. (1), T. Ś. (1), P. K. (1) i M. D. (1). Apelacja ta okazała się zasadna jedynie w części.

Zarzuty prokuratora mimo, że związane z treścią art.438 pkt 3 kpk podzielić można na kilka grup, które zostaną kolejno omówione.

Pierwsza z nich dot. kwestii **składu zorganizowanej grupy przestępczej**, założonej i kierowanej przez K. B. (1). Sąd Okręgowy uniewinnił od tego zarzutu oskarżonych R. W. (1), D. Ż. (1) i T. Ś. (1). Jednocześnie przyjął, że P. K. (1) i M. D. (1) należeli wprawdzie do takiej grupy, jednakże nie ustalił by była to „grupa K. B. (1)”. W konsekwencji ww. wyeliminował także z opisu czynu z art.258 § 3 kk przypisanego oskarżonemu K. B. (1). Przed odniesieniem się do zarzutów dot. ww. osób wypada wyrazić zdziwienie stwierdzeniem skarżącego, że „...zgromadzono materiał dowodowy wskazujący na uzasadnione podejrzanie, iż grupę przestępczą objętą przedmiotowym postępowaniem założył K. B. (1), który kierował nią od

stycznia 2014r. ..." (vide: s.6 apelacji), w sytuacji gdy w akcie oskarżenia prokuratora sam przyjął, że miało to miejsce od 2012r. do października 2014r. Data wskazana w apelacji nijak ma się do realiów niniejszego postępowania i nie została w żaden sposób uzasadniona. Jedynie na marginesie sąd odwoławczy zwraca uwagę, że dla przypisania sprawstwa jakiegokolwiek przestępstwa „uzasadnione podejrzenie”, na które powołuje się apelujący jest dalece niewystarczające. Zważywszy na treść argumentacji tego środka odwoławczego przypomnieć w tym miejscu należy też cechy jakie winna spełniać zorganizowana grupa przestępcza (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14.06.2017r., II AKa 52/17) :

	<ul style="list-style-type: none">• zorganizowana grupa powinna składać się z zespołu co najmniej trzech osób;• istnieje element organizacyjny, wyróżniający się w podziale zadań (ról) i koordynacji działania uczestników. Nie jest konieczne, aby wszyscy członkowie zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie uzgadniali sposób popełnienia przestępstwa, a nadto byli połączeni więzami wzajemnej znajomości,• występuje element kierownictwa i dyscypliny. Grupa zorganizowana musi mieć swego przywódcę, który nie musi być stałym przywódcą, ani też tym, który daną grupę zorganizował;• poziom organizacji grupy nie jest bliżej sprecyzowany. Wystarczy zatem niski stopień zorganizowania;• zorganizowanie się grupy winno dokonać się przed popełnieniem planowanych przestępstw. Elementy zorganizowania wymagają wcześniejszego wypracowania i nie można ich wytworzyć "ad hoc" - w trakcie popełnienia przestępstwa. Jest to zarazem czynnik odróżniający zorganizowaną grupę przestępczą od współsprawstwa, które jako działanie "wspólne i w porozumieniu" z inną osobą, może ukonstytuować się dopiero w trakcie wykonania znamion czynu zabronionego (współsprawstwo sukcesywne);• zorganizowaną grupę przestępczą konstituuje łączne występowanie dwóch elementów, tj. porozumienia i zorganizowania. Porozumienie stanowi zarazem podstawę zorganizowanej grupy, ale nie wyczerpuje jej istoty,• uczestnicy zorganizowanej grupy nie muszą znać się osobiście
--	--

i umawiać się wspólnie. Wystarczy, aby każdy z uczestników grupy posiadał świadomość działania w jej strukturze organizacyjnej;

- wymagany jest element trwałości, polegający nie tylko na popełnieniu przestępstw w sposób ciągły, ale także zapewnieniu sobie stałych źródeł dochodu trwających jakiś czas. Z trwałością związany jest element "spoistości", oznaczający gotowość prowadzenia działalności w sposób ciągły.

W doktrynie podkreśla się także, że „branie udziału” w takiej grupie polega na przedsięwzięciu jakiegokolwiek czynności wyrażającej wolę uczestnictwa

w organizacji przestępczej. Forma takiej czynności jest obojętna, może to być ustne porozumienie lub nawet pojedynczy gest, jak również jednorodny zespół czynności. Musi z tego jednak jednoznacznie wynikać, że sprawca utożsamia się z przestępczym celem organizacji, a jego wolą jest uczestniczenie

w realizacji tego celu. „Branie udziału” będzie polegać więc na przynależności do grupy lub związku, akceptowaniu zasad, które nimi rządzą, oraz wykonywaniu poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii grupy lub związku odpowiednio wyżej. Istotna jest tu też identyfikacja członka z grupą. Trafnie zatem Sąd Apelacyjny w Katowicach podkreśla (vide: wyrok z dnia 27.10.2010r., II AKa 123/10), że w każdej sytuacji, gdy przedmiotem zarzutu jest przestępstwo z art.258 kk, obowiązkiem Sądu jest rozważenie,

w oparciu o konkretne dowody, a nie domniemania, czy popełnione przez oskarżonych przestępstwo nie zostało zrealizowane w ramach zwykłego współsprawstwa, czy zorganizowana grupa przestępcza rzeczywiście istniała, czy każdy z oskarżonych był jej członkiem, czy też jedynie jego zachowanie miało charakter współdziałania z grupą. Aby danej osobie przypisać czyn

z art.258 kk niezbędne jest bowiem wykazanie, że osoba taka miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach,

że została zaakceptowana co najmniej przez osoby, które mogły decydować

o jej składzie osobowym. Świadomość istnienia grupy przestępczej jest niezbędnym warunkiem przypisania udziału w niej. Nie można należeć do grupy przestępczej nie wiedząc, że taka istnieje. Nie wystarcza, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się domyślać. Powinność i możliwość domyślania się są znamionami nieumyślności zatem nie spełniają znamienia umyślności występku z art. 258 § 1 k.k (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20.01.2017r., II AKa 151/16). Należy przy tym odróżnić osoby „biorące udział” w tego rodzaju grupie od tych, które jedynie z współdziałają z jej członkami przy popełnianiu pewnych przestępstw. Współdziałanie takie nie można bowiem automatycznie traktowania jako „brania udziału”. Grupa przestępcza niejednokrotnie posługuje się bowiem osobami z poza jego członków, które współdziałając świadczą jej pewne „usługi” (vide: analogicznie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.04.2013r., V KK 405/12). Samo ewentualne współdziałanie oskarżonych z innymi osobami, których działania były ze sobą skoordynowane. nie jest wystarczającym kryterium do przyjęcia, że oskarżeni mieli świadomość,

że uczestniczą w zorganizowanej grupie przestępczej, a zatem w pewnej zorganizowanej strukturze ludzkiej, składającej się co najmniej z trzech osób, mającej na celu popełnianie ściśle określonych przestępstw. Nie jest ono również wystarczające do sformułowania wniosku, że oskarżeni akceptowali

w ten sposób cele grupy i co najmniej godzili się na udział w niej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3.12.2014r., II AKa 192/14). Nie każdy kontakt – nawet przestępczy – z członkami grupy, o której mowa w art.258 kk świadczy, że osoba taka wyczerpuje ex lege znamiona cyt. przepisu (vide: analogicznie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.04.2013r., V KK 405/12).

Uwagi te odnoszą się m.in. do sytuacji **R. W. (1)**. Bynajmniej o jego udziale w zorganizowanej grupie przestępczej nie świadczą twierdzenia A. W. (1), M. K. czy samego R. W. (1). Potwierdzają one jedynie fakt znajomości R. W. (1)

z K. B. (1). Na s.36 uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji w przekonywujący sposób wykazuje przyczyny zmiany twierdzeń tego ostatniego z dnia 5.06.2014r., które są przywoływane ma s.11 apelacji. Waleru tego nie mają także wyjaśnienia P. W. (1). Na s.37 uzasadnienia sąd meriti jednoznacznie wyjaśnia dlaczego twierdzenia P. W. (1) są w tym zakresie niewiarygodne. Miał on niewątpliwie interentowo dostęp do konta M. K. (9), co nie miałyby miejsca w sytuacji gdyby konto to zostało bezpośrednio „przekazane” przez R. W. (1) K. B. (1). O udziale w zorganizowanej grupie przestępczej nie świadczy też bynajmniej fakt ujawnienia dokumentów bankowych w mieszkaniu R. W. (1). Ten ostatni wyjaśnił jednak, że przewiózł je z muzeum w S. na prośbę P. W. (1). Kwestionując tą wersję prokurator nie przeciwstawia jednak żadnego dowodu czy poszlaki ale wyłącznie odwołuje się do swojego doświadczenia życiowego. Tego rodzaju wywód jest więc nieprzekonywujący i ma wartość li tylko spekulacji. Analogicznie krytycznie należy traktować argumenty dot. logowania się do rachunku bankowego z IP komputera należącego do (...) w S. gdzie był zatrudniony oskarżony, czy też w jego miejscu zamieszkania. Jest to bowiem sytuacja odmienna od tej jaka wystąpiła w przypadku D. Ż. (1), o czym Sąd Apelacyjny wypowie się poniżej. Skarżący zapomina bowiem, że w trakcie procesu ustalono, iż P. W. (1) miał dostęp do tych miejsc. Oskarżony przyznał, że udostępniał mi nie tylko telefon ale i komputer, co P. W. (1) zresztą ujawnił jeszcze na etapie śledztwa. Fakt logowania w tych miejscach jeszcze zatem nie przesądza, że czynił to akurat R. W. (1), i że to on wykonywał jakiegokolwiek operacje na przedmiotowym rachunku. Niestety na skutek decyzji prokuratora nie ma możliwości zweryfikowania tych wątpliwości poprzez uzupełniające przesłuchanie P. W. (1). Zwalniając ww. z tymczasowego aresztowania przed skierowaniem aktu oskarżenia oskarżyciel pozbawił się, a przy okazji i sąd meriti, ważnego dowodu. Braki dowodowe nie mogą być jednak wypełniane domniemaniami czy też założeniami opartymi na zasadach doświadczenia życiowego.

Równie chybiony zarzut dot. oskarżonego **T. Ś. (1)**. Wywód na s.12-13 apelacji sprowadza się do powielenia ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, nie wnosi więc żadnej nowej jakości. Skarżący pomija jednak jak zrekonstruowane działania oskarżonego mają się do znamion przestępstwa z art.258 § 1 kk, o których mowa była powyżej. Dowody przywołane przez apelującego dot. jego zachowań związanych z pozyskaniem rachunków bankowych, jednakże nie dot. bynajmniej świadomości T. Ś. (1) co do faktu istnienia zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. B. (1) i jego udziału w tej strukturze. Sąd Okręgowy wskazywał, że oskarżony podejmował działania przywoływane m.in. w apelacji w związku z handlem elektroniką prowadzoną przez P. W. (1) a nie procederem obrotu farmaceutykami. Brak jest dowodów, że miał on świadomość, że uzyskane rachunki bankowe zostaną wykorzystane w tym celu. Dowodów takich próżno także szukać w uzasadnieniu apelacji. Niestety do tych kwestii podnoszonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s.39-40, 43-45, 96 skarżący nie próbował się nawet odnosić. Znamienne jest, że prokurator w tej części swojego środka odwoławczego nie odwołuje się do twierdzeń P. W. (1), którego w innych sytuacjach przywołuje niczym wyrocznię i to niezależnie od wiarygodności tego źródła dowodowego. Co ciekawe w stosunku do T. Ś. (1) ww. także twierdził,

że pozyskiwał on przedmiotowe rachunki w celu handlu elektroniką.

Nie sposób pominąć, że to P. W. (1) był jedyną osobą łączącą oskarżonego z grupą przestępczą kierowaną przez K. B. (1). Na s.13 apelacji prokurator wskazuje, że w miejscu zamieszkania R. W. (1) ujawniono dokumentację rachunków pozyskanych m.in. za pośrednictwem T. Ś. (1). Zdaje się jednak zapominać, że trafiła tam właśnie poprzez P. W. (1), który miał prosić R. W. (1) o jej usunięcie z pomieszczeń muzeum w S.. Nie ma dowodu,

że dokumentacja ta została przekazana np. R. W. (1) przez T. Ś. (1). W tej sytuacji stwierdzenie zawarte w apelacji, że ww. „aktywnie uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej K. B. (1) a co więcej odgrywał w niej bynajmniej nie rolę drugoplanową” rozminęło się z realiami dowodowymi i pozostało wyłącznie w fazie przypuszczeń i spekulacji.

Odmienne należy natomiast potraktować zarzuty skarżącego

w zakresie dot. uniewinnienia oskarżonego **D. Ż. (1)** w pkt 25. Orzeczenie to jest aktualnie przedwczesne. Nie przesądzając jakiegokolwiek rozstrzygnięcia w przyszłości wypada zauważyć, że swoje ustalenia sąd meriti poczynił w oparciu o niepełny materiał dowodowy. Jak wynika bowiem z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku na s.38, 48 i 88 oparł się wyłącznie na wyjaśnieniach D. Ż. (1) oraz zeznaniach L. B.. Pomiął natomiast w swoich rozważaniach dowody wskazane w uzasadnieniu apelacji na s.14-15. O ile sam fakt ujawnienia podczas zatrzymania O. B. (1) wykorzystania rachunku należącego do D. Ż. (1) do przyjmowania wpłat pochodzących z procederu sprzedaż farmaceutyków nie ma jeszcze decydującego znaczenia dla przypisania oskarżonemu udziału

w zorganizowanej grupie przestępczej to należy zwrócić uwagę na kolejne dowody pochodzące ze źródeł nieosobowych. Wbrew twierdzeniom oskarżonego wskazywać one mogą na zdecydowanie większe zaangażowanie ww. w niniejszej sprawie niż on chce przyznać i to które ustalił sąd meriti.

Do kwestii tych sąd I instancji niestety się nie ustosunkował. Przeczą one wyjaśnieniom oskarżonego, że przekazał dostęp do rachunków prowadzonych na swoje nazwisko oraz L. B. nieznanemu mężczyźnie bezpośrednio po uzyskaniu stosownej dokumentacji z banku : „... tego samego dnia przekazałem mężczyźnie dokumenty do mojego rachunku...” (vide: k.58 TO nr 5). Uwaga ta odnosi się także do zapewnień D. Ż. (1) iż sprawdzał wyłącznie stan swojego konta „... za pomocą dowodu osobistego w placówce na (...) w P. ...” (vide: k.57 TO nr 5). Analiza adresów IP komputerów z jakich logowano się do rachunków zarówno D. Ż. (1), jak i L. B. temu jednak przeczy. Są to te same adresy IP, które wówczas odnotowano przy logowaniu się do konta oskarżonego w serwisie (...) Oskarżony początkowo wypierał się nawet by miał tam tego rodzaju konto : „... nie posiadam konta w serwisie aukcyjnym allegro. Nie korzystam

z niego...” (vide: k.59 TO nr 5). Później potwierdził, że było jednak inaczej i uzyskał z serwisu odpowiedni kod dostępu na adres P. ul. (...) w P. (vide: k.60 TO nr 5). Zestawienie danych IP komputera przypisywanego D. Ż. (1) z dokumentami na k.239 i 283 oraz k.228 i 283 wskazuje na dostęp nie tylko do rachunku ww. ale i L. B.. To ostateczne stwierdzenie podważa też wersję oskarżonego, że tylko raz – za pośrednictwem L. B. – sprawdzał stan konta tego ostatniego : „... namówiłem go jeden raz do sprawdzenia konta za pomocą dowodu osobistego w placówce...” (vide: k.60 TO nr 5). Tego rodzaju zależność jak opisana powyżej występuje także w przypadku rachunku należącego nadto do G. R. (vide: k.216 i 283). Z kolei argument skarżącego

o dostępie oskarżonego do kont należących do K. M. (2) (vide: k.446 i 283) i S. S. (1) (vide: k.509-283) ma już zdecydowanie mniejsze znaczenie, albowiem pierwsze z nich nie jest objęte przedmiotowym postępowaniem, a co do drugiego ustalono, że było ono wykorzystywane przez P. W. (1), ale do handlu elektroniką. Bynajmniej w tym miejscu sąd odwoławczy nie przesądza o zasadności zarzutu zawartego w pkt X zaskarżonego wyroku. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy wykluczyć – zgromadzony dotychczas materiał dowodowy aktualnie na to nie pozwala – czy oskarżony oprócz dostępu do rachunków bankowych nie przekazał także dostępu do swojego konta na serwisie aukcyjnym (...) innym osobom, np. P. W. (1), a jeżeli tak to kiedy i w jakich okolicznościach. W istotny sposób mogłoby to zmienić sytuację procesową oskarżonego. Wskazywać na to może nie tylko asortyment sprzedawany za pośrednictwem ww. serwisu przez użytkownika o nicku (...) w okresie od 20.11.2012r. do 22.01.2013r. (vide: k.281), ale i powiązania pomiędzy ww. rachunkami bankowymi. Wszystkie łączy bowiem i to, że były dostępne P. W. (1), chociaż oskarżony D. Ż. (1) przeczył by znał ww. : „... nie znam nikogo o nazwisku P. W. (1) ...” (vide: k.61 TO nr 5). By przypisać oskarżonemu winę należy zatem wykazać przede wszystkim świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej a także przynależność do niej. Hipotetycznie wypada więc stwierdzić, że w sytuacji gdyby okazało się, że zajmował się nie tylko incydentalnym pozyskiwaniem

i przekazywaniem rachunków bankowych służących do prania pieniędzy pochodzących z procederu sprzedaży istotnych dla sprawy farmaceutyków – tak jak ustalił to sąd meriti – ale w ramach tej struktury działał w sposób określony w pkt X to trudno byłoby zdezawuować argumenty podnoszone przez prokuratora. Oczywistym jest, że badając ww. kwestie sąd I instancji winien szeroko stosować dyrektywę zawartą w art.442 § 2 kpk i poprzestać na ujawnieniu tych dowodów, które nie miały wpływu na uchylene wyroku w tej części. Jeżeli nadal nie będzie możliwe bezpośrednie przesłuchanie P. W. (1), należy odczytać jego zeznania i rozważyć okazanie jego wizerunku oskarżonemu by potwierdzić lub wykluczyć, że to on jest osobą,

o której mowa w jego wyjaśnieniach. Sąd Apelacyjny nie uchylił natomiast orzeczenia sądu meriti w pkt 26 dot. pomocnictwa do przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Po pierwsze skarżący ww. orzeczenia nie zaskarżył (co potwierdził na rozprawie w dniu 27.02.2018r.), a brak było podstaw do ingerencji z urzędu. Jednocześnie mimo, że czyn ten związany był

z procederem wprwadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia oraz obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi to oskarżonemu nawet w akcie oskarżenia nie zarzucono (vide: pkt XI wyroku) by popełnił go w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art.65 § 1 kk.

M. D. (1) i **P. K. (1)** to z kolei kolejne osoby, co do których prokurator bezzasadnie kwestionował ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji. Wywód zawarty na s.17-18 apelacji jest całkowicie nieprzekonywujący w konfrontacji z argumentacją wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dla ustalenia czy ww. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) nie mają większego znaczenia zeznania T. K. (3) i K. K. (6). Błędnie oskarżyciel publiczny odwołuje się także do dokumentów zabezpieczonych

w sprawie II K 310/14 Sądu Rejonowego w Kościanie. Na s.29 cyt. powyżej uzasadnienia Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazuje bowiem na błędy

w powiązaniu potwierdzeń nadania i przekazu na nazwisko M. K. (9)

z rachunkami P. K. (1), czy też D. L. (2). Uważna analiza wyeksplikowanych tam dowodów na k.6201v, 6410, 6413 (będących kopiami z akt II K 310/14) pozwoliłaby autorowi apelacji uniknąć powielenia ww. błędu. Bynajmniej także wyjaśnienia P. W. (1) nie zmieniają sytuacji. Z pewnością nie dotyczy to zwłaszcza przywołanego wprost przez prokuratora dokumentu na k.162 TO nr 15. Nie jest to bynajmniej protokół przesłuchania P. W. (1) jak wskazano w apelacji na s.17,

a jedynie pismo Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w P.

z dnia 4.09.2014r. kierowane do prokuratora w sprawie przetransportowania P. W. (1). Nie ma więc najmniejszego związku z rozpoznawaną kwestią. Także z wyjaśnień ww. z dnia 26.09.2014r. (vide: k.210-211 TO nr 15) wynika jedynie, że rozpoznał na zdjęciach sygnalitycznych P. S. (1) i M. D. (1). Okoliczność ta nie była jednak przecież kwestionowana przez Sąd Okręgowy (vide: s.45 uzasadnienia). Analogicznie w ślad za tymi wyjaśnieniami sąd meriti ustalił także przebieg dwóch spotkań z udziałem ww. W pierwszym z nich uczestniczył także K. B. (1), jednakże P. W. (1) sam określił charakter tego spotkania jako przypadkowy. Słusznie zatem sąd ten uznał, że sam fakt znajomości K. B. (1) z P. S. (1), czy też M. D. (1) nie może jeszcze stanowić samodzielnej podstawy dla powiązania działalności M. D. (1) i P. K. (1) z K. B. (1). Z wyjaśnień P. K. (1), czy też D. L. (2) nie wynika bynajmniej, że to właśnie K. B. (1) miał im proponować zakładanie rachunków bankowych. P. K. (1) jednoznacznie wskazywał, że propozycja taka wyszła od M. D. (1) na przełomie 2012-2013r., a on następnie przekazał ją dalej D. L. (2) (vide: k.35 TO nr 28). Ten ostatni okoliczność tą potwierdził (vide: k.41 TO nr 27). W cyt. powyżej wyjaśnieniach z dnia 14.04.2015r. P. K. (1) wyjaśnił też, że w swoich wcześniejszych twierdzeniach z dnia 6.05.2013r. pominął odpowiedzialność M. D. (1) na prośbę tego ostatniego. W dniu 23.03.2017r. wyjaśnił nadto, że wraz z D. L. (2) przekazał dokumenty dot. rachunku bankowego M. D. (1). Nie potrafił zidentyfikować osoby kierującej grupą przestępczą : „...o B. to tylko słyszałem. Też go nigdy nie widziałem...” (vide: k.7247-7248). Również wyjaśnienia M. D. (2) nie dając podstaw do ustalenia by to K. B. (1) był osobą kierującą zorganizowaną grupą przestępczą, do której należał pierwszy z ww. On z kolei wskazywał na inną osobę, a mianowicie M. N. (2). Przypuszczał także, że „...nad N. jeszcze ktoś stał w tym całym procederze [...] o innych osobach nigdy mi ni mówił...” (vide: k.30 TO

nr 29). Tej ostatniej okoliczności obecnie nie sposób wykluczyć ani potwierdzić. Przedstawiony w sprawie materiał dowodowy na to niestety nie pozwala. Tym samym brak jest możliwości ustalenia, że ww. osoby były jedynie „...buforem pomiędzy oskarżonym K. B. (1) a osobami zajmującymi się w grupie przestępczej pakowaniem i wysyłką leków na potencję...”. Prawdopodobieństwo na które powołuje się skarżący na s.18 apelacji to dalece zbyt mało by poczynić w tym zakresie pewne ustalenia faktyczne.

Podsumowując powyższe rozważania w zakresie pkt 1, 3, 4, 6, 7

i 8 omawianej apelacji wypada więc uznać, że zarzut prokuratora co do ustaleń faktycznych dot. składu zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył

i kierował oskarżony K. B. (1) okazał się w znacznym zakresie bezzasadny. Brak jest bowiem dowodów, które pozwalałyby w skład tej struktury zaliczyć także R. W. (1), T. Ś. (1), P. K. (1) i M. D. (1). Jedynie w przypadku D. Ż. (1) istnieją wątpliwości, których nie sposób aktualnie rozstrzygnąć. Powyżej wskazano

w jakim kierunku należy uzupełnić materiał dowodowy by kwestię tę definitywnie przesądzić. Uchylenie wyroku w części dot. niewinnienia oskarżonego D. Ż. (1) od popełnienia czynu z art.258 § 1 kk (pkt X wyroku) nie pociągało natomiast konieczności uchylenia tego orzeczenia także w pkt 1 w zakresie dot. **K. B. (1)**. W opisie czynu z art.258 § 3 kk przypisanego temu oskarżonemu przyjęto bowiem szeroką formułę składu grupy poprzez sformułowanie : „...oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby...”, które znajdzie też zastosowanie w przypadku ewentualnego skazania

D. Ż. (1). W tym miejscu należy jednak kategorycznie zaznaczyć, że to ostatnie stwierdzenie sądu odwoławczego odnosi się do jednego z możliwych w przyszłości rozstrzygnięć i bynajmniej nie należy traktować go jako wytycznych co do kierunku orzeczenia sądu I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Drugi chronologicznie zarzut apelacji prokuratora także dot. oskarżonego **K. B. (1)**. Skarżący nie wskazał, którego z punktów wyroku ona dotyczy, tak więc jedynie z jego uzasadnienia można było wnioskować, że nakierowany jest przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w pkt 3. Wskazuje na to sformułowanie odnoszące się do „brania udziału w czynnościach zmierzających do udaremnienia lub utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych” (art.299 § 1 i 5 kk w zw. z art.12 kk, art.65 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk), przy czym autor apelacji kwestionuje by była to kwota przyjęta przez Sąd Okręgowy, tj. 1.012.790,60 zł;. Zdaniem skarżącego właściwa jest kwota wyższa, a mianowicie 2.102.666,22 zł;. Z treści apelacji na s.2 nie wynika natomiast by kwestionowano ustalenia zawarte w pkt 2 zaskarżonego wyroku dot. czynu z art.165 § 1 pkt 2 kk i art.305 ust.1 i 3 ustawy prawo własności przemysłowej w zw. z art.124 ustawy prawo farmaceutyczne w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk. Wnioskowanie to zostało potwierdzone przez oskarżyciela publicznego na rozprawie odwoławczej w dniu 27.02.2018r. Tego rodzaju konstrukcja apelacji jest jednak wysoce nielogiczna. W pkt 2 wyroku z dnia 6.04.2017r. sąd I instancji ustalił bowiem, że wartość sprzedanych środków leczniczych wynosiła 1.012.790,60 zł;. Ograniczył w ten sposób wartość wskazaną w pkt II aktu oskarżenia (2.171.263,22 zł;). Z kolei w pkt 3 zaskarżonego wyroku przyjął, że K. B. (1) brał udział w czynnościach zmierzających do udaremnienia lub utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących

z przestępstwa wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych niedopuszczonych do obrotu lub pochodzących z obrotu produktami farmaceutycznymi oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym (...)

i (...) w łącznej kwocie co najmniej 1.012.790,60 zł;. Jest więc oczywiste,

że kwota z pkt 3 winna być – co do zasady – pochodną tej ustalonej w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego. Ograniczając zakres apelacji wyłącznie co do pkt 3 oskarżyciel publiczny automatycznie ograniczył możliwości ingerencji instancyjnej w pozostałym zakresie. Zastrzeżenia sądu odwoławczego nie dot. jedynie konstrukcji apelacji ale także jej uzasadnienia. Na s.6-10 tego środka odwoławczego prokurator nie uzasadnił de facto podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ale poprzestał na wybiórczej relacji z przebiegu śledztwa. Brak więc wskazanych błędów jakie sąd I instancji poczynił przy ocenie dowodów, które doprowadzić miały finalnie do błędów w ustaleniach faktycznych. Wywód na temat rachunków bankowych prowadzonych na rzecz D. Ż. (1), L. B., G. R. i M. K. (9) ((...) S.A.) zawarty na s.7 apelacji jest całkowicie chybiony, albowiem zostały one przecież uwzględnione przez Sąd Okręgowy w pkt 3 wyroku (odpowiednio w tirecie 10, 8, 7 i 2). Więcej, ustalenia faktyczne poczynione przez ww. sąd w zakresie kwot są wręcz analogiczne do tych przyjętych w akcie oskarżenia. Jednocześnie miał też na względzie w tym miejscu analogiczne rachunki prowadzone na rzecz D. C., D. S. (3), B. R. (4), M. Ł., D. J.

i K. N., które nie zostały dostrzeżone przez apelującego.

Ta ostatnia uwaga odnosi się także do rachunków prowadzonych na rzecz M. O., D. L. (2), W. I., P. K. (1), M. S. (4) i R. W. (1). Zostały one wyeliminowane z opisu czynu przypisanego K. B. (1) w pkt 3. Do tych ustaleń sądu meriti skarżący się jednak nie próbował nawet ustosunkować. Nie podjął

w tym zakresie żadnej merytorycznej polemiki, co uniemożliwia uwzględnienie apelacji w tej części. Sąd Apelacyjny nie ma bowiem możliwości odniesienia się do argumentów, które nie zostały sformułowane. Na s.28-32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowy wskazał dlaczego część kont wskazanych w akcie oskarżenia był zobowiązany wyeliminować z opisu czynu zawartego w pkt 2 swojego wyroku.

Krytyczne uwagi dot. ww. części apelacji oskarżyciela publicznego nie dot. tylko jednego elementu związanego z rachunkiem bankowym o nr (...) prowadzonym przez (...) Bank (...) na nazwisko M. K. (9). Niezależnie od osobowych źródeł dowodowych

(wskazanych na s.31, 35, 43, 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) historia operacji „wychodzących” z ww. rachunku, jak i analogicznych „przychodzących” na tym należącym do D. S. (3) jednoznacznie potwierdza, że był on wykorzystywany w analogiczny sposób jak rachunki uwzględnione w pkt 3 zaskarżonego wyroku. Analiza uzasadnienia

tego orzeczenia dowodzi także, że do identycznego wniosku doszedł także i sąd meriti. Świadczy o tym treść tego dokumentu m.in. na s.9, 13, 28, 31, 32, 36-38. Jedynie na marginesie sąd odwoławczy zwraca uwagę, że skarżący nie dostrzegł także, że na s.9 sąd I instancji pomylił także rachunki prowadzone przez (...) S.A. i (...) S.A. na rzecz M. K. (9) (z kolei apelujący na s.8 uzasadnienia powielił błąd zawarty w akcie oskarżenia wskazując nr rachunku (...) S.A. z błędem – liczy on 27 zamiast 26 cyfr). Nie był jednak konsekwentny i zarówno w wyroku, jak i następnie na s.70-71 uzasadnienia wyroku rachunek ten został pominięty. Brak jest jednak uzasadnienia tego rodzaju sprzeczności, uznać więc należy, że jest to wynik przeoczenia. Istniejący materiał dowodowy pozwala pozytywnie zweryfikować tezę zawartą już w akcie oskarżenia, że na konto to przyjęto a następnie przelano na konto D. S. (3) kwotę 61.300 zł;. Brak jest więc podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku w tej części, albowiem sąd odwoławczy może – uwzględniając zarzuty na s.8 apelacji – dokonać in meriti korekty pkt 3 tegoż orzeczenia (jednocześnie kwotę łączną podniesiono w nim o ww. 61.300 zł; do 1.074.090,60 zł;). Na skutek błędu apelującego, o którym wspomniano powyżej nie ma natomiast możliwości skorygowania kwoty przyjętej w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego, albowiem orzeczenie to nie znalazło się w zakresie zaskarżenia apelacji prokuratora. Oczywiście jest, że analogiczne ograniczenia dot. pozostałych części wyroku sądu I instancji, które również zostały pominięte przez oskarżyciela publicznego, np. w pkt 7 dot. orzeczenia przepadku korzyści pochodzących z przestępstwa.

Kolejny zarzut dot. oskarżonej **M. K. (1)**. Oskarżyciel publiczny kwestionował w nim wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego jej w pkt 10 zaskarżonego wyroku wypłaty pieniędzy z konta prowadzonego w (...) S.A. na nazwisko M. S. (4). Jest on w całości chybiony. T. jest stwierdzenie, że materiał dowodowy w tej kwestii jest wysoce ubogi. Niewątpliwie najważniejsze znaczenie ma opinia pisemna biegłego K. B. (3) z LK KWP w P. z dnia 9.02.2017r. (vide: k.7063-7127) oraz uzupełniająca ją opinia ustana z dnia 23.03.2017r. (vide: k.7244-7245). Twierdzenia tam zawarte nie były kwestionowane i ekspertyza ta została uznana przez sąd I instancji za fachową i profesjonalną (vide: s.55-56 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Niewątpliwie stanowi wartościowy i przydatny materiał dowodowy, umożliwiający weryfikację innych twierdzeń. Na s.10-11 apelacji skarżący sam stwierdził, że „...przynajmniej należy rację sądowi I instancji, iż opinia biegłego wskazuje tylko na pewne grupowe prawdopodobieństwo, iż to portret M. K. (1) znajduje się na monitoringu podczas wypłaty środków z konta M. S. (4)...”. Oczywiście jest, że opinia taka nie musi być jedynym dowodem, który potwierdziłby tezę apelującego. Niestety autor apelacji takich konkretnych dowodów nie wskazuje. Poprzestaje na ogólnikowym odesłaniu do „całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”. Odwołując się następnie ogólnikowo do teczek osobowych nr 2, 6, 15 i 20 podnosił,

że M. K. (1) podejmowała liczne czynności z polecenia K. B. (1). Dowodził przy tym, że wykazywała się przy tym „...niczym nieuzasadnioną agresją, nachodząc członków rodziny współpodejrzanych...”. Okoliczności te były doskonale znane Sądowi Okręgowemu, jednakże nie mają nic wspólnego z ustaleniem czy ww. faktycznie dokonywała wypłat z konta M. S. (4). Uwaga ta odnosi się także do gróźb, które M. K. (1) miała stosować wobec A. W. (1), czy też agresji słownej wobec jej męża. Wywód ten dowodzi słabości argumentacji apelującego, który nie potrafił merytorycznie polemizować ze stanowiskiem sądu I instancji. Treść akapitu 2 na s.11 apelacji potwierdza także, że skarżący także nie ma pewności forsowanych przez siebie ustaleń i operuje pojęciami odnoszącymi się wyłącznie do prawdopodobieństwa winy : „...całokształt zgromadzonego materiału dowodowego świadczyć może, iż to M. K. (1)...”. By przypisać oskarżonej sprawstwo i winę nie jest to rzecz jasna wystarczające. Wyrok skazujący musi bowiem opierać się na faktach, dowodach i ustaleniach w zupełności pewnych, które nie pozostawiają żadnych wątpliwości.

Ostatni zarzut prokuratora nakierowany jest na uniewinnienie oskarżonego **S. S. (1)** od popełnienia czynu z art.18 § 3 kk w zw. z art.299 § 1 kk zarzucanego ww. w pkt XII. Nie jest on trafny. Argumentacja zawarta na s.16 apelacji jest niezwykle lakoniczna i ogólnikowa. Sprowadza się ona de facto do odwołania do dwóch źródeł dowodowych w postaci analizy przeprowadzonej przez funkcjonariusza (...) na temat rachunku prowadzonego na nazwisko oskarżonego oraz wyjaśnień P. W. (1). Nie sposób przy tym zgodzić się z autorem apelacji, że „...wykazano, iż konto to było wykorzystywane przez sprawcę w procederze handlu lekami...”. Tego rodzaju nie sposób poczynić zarówno w oparciu o materiał dowodowy przedstawiony sądowi meriti, jak i tym bardziej ten na który powołuje się skarżący w apelacji. Pomijając fakt, że analiza kryminalna wskazywana na s.16 nie jest dowodem sensu stricto a co najwyżej materiałem

pomocniczym to brak w niej dowodów na to, że S. S. (1) miał świadomość celu wykorzystania konta. Słusznie Sąd Apelacyjny w Warszawie zwracał uwagę w uzasadnieniu wyroku z dnia 1.04.2016r. (II Aka 87/16), że

<p>udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego oraz to, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej czynu zabronionego. W konsekwencji musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę. Analiza, o której mowa powyżej takiej wiedzy bynajmniej nie daje. Ogranicza się bowiem do wskazania przelewów dokonywanych m.in. z konta oskarżonego. Bynajmniej nie daje podstaw do uznania by to ww. był ich zleceniodawcą lub był tego świadomy w momencie udzielania dostępu do rachunku P. W. (1). Twierdzenia tego ostatniego także były przywoływane przez apelującego jako dowód winy S. S. (1). Założenie prokuratora rozminęło się jednak z realiami. Bynajmniej za warsją forsowaną w apelacji nie przemawia protokół na k.130 TO nr 15 wskazany przez oskarżyciela publicznego, albowiem w tym miejscu znajduje się bowiem jedynie postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 28.08.2014r. (III Kp 405/14). Uważana analiza protokołów przesłuchania ww. wskazuje za to, że P. W.</p>
--

(1) wspomina S. S. (1) niezwykle ogólnikowo na k.58 i k.94 TO nr 15 : „...pośrednio znam, to znaczy mówią mi coś nazwiska S. S....” oraz „...G. zorganizował rachunki S. S. (1) i rachunki innych osób, których dziś danych personalnych nie pamiętam. Konto S. używał(em – dop. SA P-ń) początkowo do swoich rzeczy – prowadziłem tam sprzedaż internetową na allegro pod emailem (...) Następnie konto to, tak jak pozostałe przekazałem (...)...”. Z wyjaśnień tych wynika więc jedynie, że P. W. (1) używał ww. rachunek dla potrzeb handlu na (...).

W przeciwieństwie do apelującego Sąd Okręgowy zgromadził pełne dane dot. historii obrotów na tym koncie (vide: k.6006-6031) a następnie zestawiał je

z tymi uzyskanymi z (...) (vide: k.6065-6058). Potwierdza to, że rachunek służył transakcjom związanym z elektroniką na ww. platformie. Nie ma natomiast dowodu potwierdzającego dalsze jego wykorzystanie przez K. B. (1) do handlu farmaceutykami, czy też do tzw. prania pieniędzy pochodzących z tego procederu. Do tych wywodów sądu meriti na s.91-93 skarżący nawet nie próbował się odnosić. Taki sposób podważania zasadności wyroku sądu I instancji nie daje więc nadziei na powodzenie.

II.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. B. (1)

Apelacja ta okazała się niezasadna w stopniu oczywistym. Podniesiona w niej argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie nawet

w znikomym zakresie. Mimo przypisania oskarżonemu w zaskarżonym wyroków trzech czynów z art.258 § 3 kk w zw. z art.4 § 1 kk (pkt 1), z art.165 § 1 pkt 2 kk w zw. z art.305 ust 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art.124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (pkt 2) oraz z art.299 § 1 i 5 kk w zw. art.12 kk, art.65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (pkt 3) skarżący podniósł wyłącznie jeden zarzut naruszenia art.124 cyt. powyżej ustawy Prawo farmaceutyczne, odnoszący się jedynie do pkt 2 przedmiotowego

orzeczenia. Mimo sformułowania w petitum apelacji o zaskarżeniu wyroku Sądu Okręgowego „w całości” poza zakresem ww. środka pozostały pozostałe dwa czyny. Obrońca zarzucił sądowi meriti błędną wykładnię cyt. przepisu prawa materialnego, odnoszącą się do znamienia „wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych”. Podniósł, że K. B. (1) „... nie był ich producentem, upoważnionym przedstawicielem lub importerem przekazującym po raz pierwszy w kraju użytkownikowi, konsumentowi czy sprzedawcy...”. Stanowisko obrońcy jest błędne i pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami samego K. B. (1), do których sąd odwoławczy odnie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym (vide: np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2005r., I KZP 13/05), „wprowadzeniem do obrotu” jest **przekazanie przez producenta lub importera po raz pierwszy do obrotu** towarów. Przy takim rozumieniu pojęcie „wprowadzenie do obrotu” oznacza pierwszą transakcję wyrobem, przy czym rozstrzygającą jest chwila wydania rzeczy, gdyż w tym momencie osoba uprawniona traci nad nią kontrolę. Decydujące zatem dla przyjęcia, że towar został „wprowadzony do obrotu” jest stwierdzenie, że uprawniony został pozbawiony faktycznej możliwości rozporządzenia danym przedmiotem (vide: E. Łętowska: Prawo umów konsumenckich, Warszawa 2004, s. 115; wcześniej tej samej autorki: Ochrona niektórych praw konsumentów, Warszawa 2001, s. 128). Tak więc w omawianym tu pojęciu mieści się tylko pierwszy akt zaistnienia towaru w obrocie, a nie kolejne transakcje. Sąd Najwyższy w ww. uchwale zwracał również uwagę, że za konstatacją taką przemawia także, przy założeniu spójności obowiązującego systemu prawnego, uregulowanie przyjęte ówczynie w ustawie z dnia

30 sierpnia 2002r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. Nr 166, poz. 1360), gdzie w art. 5 pkt 2 „wprowadzenie do obrotu” określone zostało jako przekazanie wyrobu po raz pierwszy w kraju: użytkownikowi, konsumentowi bądź sprzedawcy przez producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub **importera**. Pogląd ten został zaadaptowany na grunt art.124 cyt. ustawy, albowiem Prawo Farmaceutyczne nie definiowało w sposób samodzielny pojęcia „wprowadzenia do obrotu”. Na problem ten zwrócił uwagę także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11.02.2014r. (V KK 272/13), na który powoływał się zresztą autor apelacji. Sąd Najwyższy podkreślił, że sprawcą czynu zabronionego, w zespół znamion którego wchodzi „wprowadzenie do obrotu”, może być tylko osoba, która niejako pierwotnie wprowadziła towar do obrotu, gdyż w tym pojęciu nie mieszczą się kolejne transakcje. Nie jest więc karalny sam obrót takim towarem, a w konsekwencji nie ponoszą odpowiedzialności karnej z tak skonstruowanego przepisu kolejni zbywcy takiego towaru. Tam gdzie ustawodawca wyraża wolę rozciągnięcia pojęcia „wprowadzenia do obrotu” na dalsze transakcje poza pierwszą, powodującą zaistnienie danego przedmiotu w obrocie, czyni to wyraźnie

w treści danego aktu prawnego odwołując się do odpowiednio skonstruowanej definicji legalnej. Takiej zaś definicji w ustawie - prawo farmaceutyczne nie ma. W tej sytuacji, skoro pojęcie to wchodzi w skład znamion czynu zabronionego z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001r. - Prawo farmaceutyczne (t.j. Dz.U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271 ze zm.), a nie zostało w tej ustawie zdefiniowane, przyjmowanie innego jego znaczenia niż wynikające

z reguł języka ogólnego oraz języka prawniczego naruszałoby „gwarancyjny kierunek wykładni przepisów represyjnych i mogłoby się spotkać z zarzutem stosowania wykładni rozszerzającej na gruncie prawa karnego materialnego”. Skarżący nie zauważył, że ww. orzeczenie – aczkolwiek jak najbardziej słuszne – nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Celnie pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych w odpowiedzi na apelację z dnia 3.11.2017r. podniósł bowiem, że „... tożsamość zarzutów, nie może prowadzić do oczekiwanego przez obrońcę rozstrzygnięcia, skoro sprawy różnią się w warstwie faktograficznej...”. W tym miejscu należy zatem powrócić do wyjaśnień oskarżonego przywołanych powyżej. Wskazując pierwotne źródło istotnych dla sprawy produktów leczniczych podawał wprost, że nabywał je za granicą : „... ja znam dobrze język angielski, na stronach angielskich szukałem ofet z takimi produktami. Kontakt był zwykle albo w Chinach albo z Indii. Zależało mi, żeby mieli filię na terenie Unii – w Holandii, Anglii. Gdyż na terenie Unii przesyłki przychodzą bez problemu jak kupowałem, to podawałem numer kontaktowy z kupowanej karty, podawałem zmyślony adres na zmyślone dane...” (vide: k.4106) oraz „... ja z zagranicy ściągałem tylko (...) [...] ja chcę dodać, że jestem winien handlu (...) ...” (vide: k.5696). Jednoznacznie wyjaśnienia te dowodzą,

iż to oskarżony importował ww. środki na teren Rzeczypospolitej Polskiej. Tym samym jako importer jako pierwszy wprowadzał je do obrotu w kraju. Jest to sytuacja odmienna od tej, na którą obrońca powoływał się w uzasadnieniu apelacji na s.3. W cyt. przez niego wyroku tut. Sądu (II AKa 35/14 – uzasadnienie s.26 i 33) przyjęto bowiem, że: „... pochodzenie tych produktów (środków) nie jest znane a tym samym nie da się przyjąć z jakich źródeł oskarżony nabył te produkty...”. W tej sytuacji nie można było wykluczyć,

że oskarżony był wówczas kolejnym (a nie pierwotnym) zbywcą ww. środków na terenie kraju. Jedynie wtórny obrót środkami farmaceutycznymi bez stosownego pozwolenia nie jest penalizowany (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10.11.2016r., II AKa 88/16). Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, albowiem ustalono, że K. B. (1) był jako importer pierwotnym zbywcą. Tym samym spełnione zostało znamię „wprowadzania do obrotu”, a w konsekwencji zarzut obrazu art.124 ustawy prawo farmaceutyczne nie może się ostać. Jedynie na marginesie wypada zaznaczyć, że sąd I instancji z okoliczności tych zdawał sobie sprawę, czego dowodem jest treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku np. na s.3 i 31. Odmiennie sytuacja ta kształtowała się w zakresie produktów farmaceutycznych oznaczonych podrobionym znakiem towarowym (...)

i (...), co do których oskarżony podnosił, że nabywał je na terenie kraju

(vide: k.5696). Dlatego w tym wypadku Sąd Okręgowy przyjął, że oskarżony „dokonywał obrotu” ww. środkami, co mieści się zresztą w przesłankach określonych w art.305 ust.1 ustawy prawo własności przemysłowej.

Ta ostatnia kwestia nie była zresztą przedmiotem uwagi apelującego.

Nie podniósł on w tym zakresie żadnych zarzutów. Uwaga ta odnosi się również do pozostałych dwóch czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny nie miał możliwości odniesienia się do zarzutów, które fizycznie nie zaistniały.

III.

Apelacja obrońcy oskarżonej M. K. (1)

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie nawet w znikomym zakresie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do tych zarzutów skarżącego, które nakierowane są na orzeczenie zawarte w pkt 9, dot. skazania oskarżonej za przestępstwo udziału w zorganizowanej grupie przestępczej

(art.258 § 1 kk). W orzecznictwie wskazuje się, że wyznaczenie cezur między współsprawstwem osób działających wspólnie i powiązanych porozumieniem a przestępstwem popełnionym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wymaga całościowej oceny, na którą składają się łączne aspekty: funkcjonalny – chodzi tu o cel i sposób popełniania określonych przestępstw; strukturalny – chodzi tu o taki poziom zorganizowania grupy, który już przez samo kierowanie nią zapewnia warunki dla dokonywania takich przestępstw, których dokonanie przekraczałoby możliwości jednego sprawcy, i dynamiczny – chodzi tu o różne mogące występować formy sprawowania funkcji kierowniczej (jednoosobowo, kolegialnie) i sposoby jej sprawowania (przywództwo całej grupie lub kierowanie konkretnymi, poszczególnymi działaniami grupy) oraz charakter tego kierownictwa (stały lub przejściowy), a także różnorodność i zmienność mogących występować czynności sprawczych określonych, jako „branie udziału” (przynależność, wykonywanie określonych poleceń i zadań, udział w planowaniu przestępstw, obmyślanie sposobu działania, bezpośredni udział w ich popełnieniu, zabezpieczenie i kamuflaż działalności grupy, finansowanie jej na zdobycie niezbędnych środków służących do realizowania zadań i celów przestępczych grupy, jak i czynnościach organizacyjnych i dyscyplinujących członków grupy oraz udział w zyskach i podziale łupów). Pomocne w ustaleniu treści pojęcia „zorganizowana grupa przestępcza” mogą być także oceny dokonywane

z punktu widzenia psychologicznego (powiązania między członkami grupy, wzajemna pomoc, ochrona, jednoczący cel zdobywania środków na utrzymanie, alkohol i rozrywki, jak też na działalność przestępczą), jak

i socjologicznego (vide: analogicznie wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 23.7.2002r., II AKa 148/01). Dokonując wykładni pojęcia zorganizowania ugrupowania przestępczego, także Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził również, że grupa taka funkcjonuje zgodnie z pewnymi ustalonymi regułami

i posiada wewnętrzną strukturę, zatem poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role. Świadczy to o wewnętrznym uporządkowaniu grupy, stałości reguł jej funkcjonowania, a więc form zorganizowania,

w przeciwieństwie do grupy osób choćby i stale popełniających wspólnie podobne przestępstwa, ale wymieniających się rolami w zależności od zaistniałych zmiennych sytuacji. Oczywistym jest przy tym, że nawet istnienie koleżeńskich powiązań pomiędzy członkami grupy nie sprzeciwia się zorganizowaniu w grupę przestępczą. Podobnie brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo członków grupy, a nawet brak kierownictwa grupy, nie wyklucza jeszcze możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną. Zorganizowana grupa przestępcza może funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej jej członków. Istnienia zorganizowanej grupy przestępczej nie warunkuje

stosowanie wobec jej członków środków przymusu dla uzyskania ich posłuszeństwa i zapobieżenia opuszczeniu jej szeregów, a podobnie i systemu nagród zapewniających lojalność członków takiej grupy. Motywy, którymi kierują się poszczególne osoby, przystępując do grupy przestępczej, nie mają znaczenia dla bytu zorganizowanej grupy przestępczej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16.2.2012r., II AKa 252/11). W realiach niniejszej sprawy sąd I instancji prawidłowo ustalił istnienie przedmiotowej grupy przestępczej. Na s.56-58 zrekonstruował jej skład, osobę kierującą, strukturę i podział obowiązków, czy zysków. Przekonywująco wskazał także na elementy będące wyznacznikami „zorganizowanej grupy przestępczej”, o których mowa była powyżej. Oczywistym jest przy tym, że sprawca przestępstwa z art.258 kk powinien mieć świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar uczestniczenia w niej. Istnienia grupy przestępczej nie można się domyślać, lecz należy wykazać,

że dana osoba miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 26.4.2012r., II AKa 72/12). Jednakże nie jest przy tym wymagane, aby dysponowała ona pełną wiedzą o szczegółach organizacyjnych, znała wszystkich członków czy mechanizmy funkcjonowania tej grupy (vide: wyroki Sądu Najwyższego z 24.3.2009r., WA 9/09; z 28.3.2014r., III KK 443/13). Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy wykazał przesłanki, o których była powyżej mowa. W szczególności nie sposób zgodzić się z zarzutami, że M. K. (1) nie miała świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. B. (1). Przeczy temu materiał dowodowy – w zakresie uznanym za wiarygodny – wskazany na s.34 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Ocena wyjaśnień oskarżonej, P. S. (1) i P. W. (1) jest swobodna i nie nosi cech dowolności. Obrońca pomija przy tym, że przy ocenie tej sąd meriti nie był bezkrytyczny. Wyżej wskazane źródła dowodowe traktował z należytą ostrożnością, uwzględniając m.in. interesy procesowe poszczególnych osób. Miał przy tym na względzie także istniejące pomiędzy nimi konflikty. Nawet z twierdzeń P. S. (1), który starał się maksymalnie oszczędnie dozować informacje na temat oskarżonej można wywnioskować, że była ona aktywnym członkiem przedmiotowej grupy. Z jego wyjaśnień z dnia 11.03.2015r. wynika, że była uczestnikiem spotkań z K. B. (1), w trakcie których P. S. (1) zdawał ww. swoje raporty z procederu handku farmaceutykami

(vide: k.98-99 TO nr 22). Hipoteza obrońcy zawarta na s.6 apelacji, że w tym czasie M. K. (1) mogła wyjść do kantyny czy toalety jest jedynie wyrazem fantazji procesowej obrońcy, albowiem tego rodzaju okoliczność nie zaistniała w materiale dowodowym. Ma więc wartość wyłącznie spekulacji „wrzuconych” niejako do procesu na potrzeby środka odwoławczego. Znamienne, że po zatrzymaniu K. B. (1) to ona odezwała się do P. S. (1), co nawet wywołało nawet pewne zdziwienie ww. : „...nie wiem skąd miała mój numer telefonu...”. Mimo podkreślanej trafnie przez Sąd Okręgowy powściągliwości P. S. (1) wskazywał nadto, że oskarżona miała świadomość procederu istotnego dla sprawy. Także dalsze działania oskarżonej dot. uzyskania dokumentacji bankowej od P. W. (1), czy też odnoszące się do rachunków prowadzonych na nazwisko B. R. (4) jednoznacznie dowodzą jej świadomości co do istnienia grupy, jej celów a nadto roli jaką ww. odgrywała w w tej strukturze.

Chybione okazały się także zarzuty apelującego związane

z czynem przypisanym oskarżonej w pkt 10. Za Sądem Apelacyjnym

w Katowicach (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 21.01.2004r., II AKa 520/03) należy w tym miejscu przypomnieć, że pomocnictwo w rozumieniu art.18 § 3 kk wchodzi w grę wyłącznie wtedy, gdy za udowodnione można uznać,

że zachowanie danej osoby podejmowane było z nastawieniem, a więc

z zamiarem, aby inna osoba dokonała konkretnego przestępstwa i w związku z tym ułatwiła jej to. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie

w stosunku do oskarżonej. Nie jest zaś pomocnictwem zachowanie osoby, która z uwagi na splot okoliczności będących poza sferą jej przewidywań,

w sposób niezamierzony sprzyjała sprawcy bądź sprzyjała mu w innym celu, a przez to umożliwiła znalezienie się w konkretnym miejscu i czasie, co ten wykorzystał do popełnienia takiego czynu zabronionego, którego ona nie akceptowała i nie chciała ułatwić. Ta ostatnia sytuacja nie wystąpiła

w realiach niniejszego procesu. Nie budziło wątpliwości sądu odwoławczego, że ustalenia dot. przypisanego M. K. (1) czynu są prawidłowe. Należycie sąd I instancji ocenił także relacje procesowe P. W. (1) związane z próbami podejmowanymi przez oskarżoną w celu uzyskania od ww. dokumentacji bankowej. Niewątpliwie Sąd ten był świadom jak wątpliwym źródłem dowodowym były P. W. (1) i z tego powodu traktował je wybitnie ostrożnie. Dowodem tego jest

treść uzasadnienia na s.42-46. Wskazał tam na przesłanki, które zdecydowały by części twierdzeń ww. dot. oskarżonej przydać znamię wiarygodności. Apelujący nie podołał przy tym obowiązкови podważenia logiki przyjętej przez sąd meriti, podnosząc okoliczności, które zostały już w pełni uwzględnione przy wyrokowaniu. Wywód obrońcy na s.6-7 apelacji nie wnosi więc do sprawy nowej jakości. Akurat w tej kwestii wyjaśnienia P. W. (1) (vide: k.227 TO nr 15) nie sposób uznać za „sprzeczne, chwiejne, czy też wzajemnie się wykluczające”. Odmienne wnioski skarżącego rozminęły się drastycznie z materiałem dowodowym

i trudno je traktować jako szczególnie fortunate. Analogicznie krytycznie należy oceniać te zarzuty apelacji, które odnoszą się do rachunków bankowych prowadzonych na nazwisko B. R. (4). Zarzucając sądowi I instancji dowolność ocen i ustaleń obrońca czyni to w oderwaniu od istniejącego materiału dowodowego. Pomija przy tym tendencyjnie sprzeczności

w twierdzeniach swojej mandantki. Jeszcze w dniu 18.06.2015r. wyjaśniała, że : „...ja nie przyznaje się do tego, że nakłoniłam B. R. (4) do założenia dla mnie rachunków bankowych [...] stanowczo oświadczam, iż nie znam B. R. (4)...” (vide: k.160 TO nr 20). Zaledwie kilka miesięcy później, w trakcie procesu w dniu 22.10.2015r. twierdziła już zupełnie inaczej : „...konto B. R. (4), to była jedyna rzecz jaka miała miejsce z mojej strony. Jedyne przestępstwo jakiego się dopuściłam, to konta B. R. (5)...” (vide: k.4104). Także z twierdzeń B. R. (4) wynika wprost aktywna rola oskarżonej, która nakłoniła ją od otwarcia istotnych dla sprawy rachunków bankowych i przekazania pełnego dostępu do nich, a następnie uczestniczyła w wypłatach (vide: k.47-48 TO nr 24). W świetle zgromadzonego materiału dywagacje autora apelacji, że M. K. (1) tempore criminis nie obejmowała swoją świadomością faktu, że rachunki te będą służyły do utrudniania stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących

z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi nie mogą się ostać. W szczególności tezie forsowanej w apelacji przeczą najbardziej słowa samej M. K. (1) : „...używał je mój partner K. B. (1).

Ja mu przekazałam te konta. Ideą kont było, że miały służyć handlowi nielegalnymi farmaceutykami...” (vide: k.4104).

IV.

Apelacja obrońcy oskarżonego O. B. (1)

Apelacja wniesiona na rzecz O. B. (1) okazała się zasadna w niewielkim zakresie. Podniesiona w niej argumentacja obowiązywała jednak Sąd Apelacyjny do zmiany zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu obrazy prawa procesowego, w postaci art.424 § 2 kpk (pkt III.3 apelacji). W obowiązującym aktualnie stanie prawnym nie budzi wątpliwości, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest, że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku. Zgodnie

z art.455a kpk nie jest nawet możliwe uchylenie zaskarżonego apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art.424 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.09.2017r., IV KK 130/17). W niniejszej sprawie problem przedstawiony przez skarżącego jednak realnie nie występuje. Na s.79 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał bowiem w oparciu o jaki materiał dowodowy przypisał oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie czynu z art.258 § 1 kk. Uwaga ta odnosi się także do kolejnego przestępstwa,

o którym mowa w pkt 14 zaskarżonego wyroku. Wywód ten znajduje się bowiem na s.80-82 cyt. powyżej uzasadnienia. Tezie obrońcy, że sąd I instancji nie dokonał jakiegokolwiek oceny wymienionego tam materiału dowodowego przeczą z kolei zapisy na s.28-32, czy też 34-35, 55-56 ww. dokumentu.

Nie można też podzielić zarzutu niewyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia w zakresie art.165 § 1 kk, w sytuacji gdy kwestię tę wyjaśnił na s.81 swojego uzasadnienia. Szczególnie niefortunne jest odwoływanie się do wyrwanego z kontekstu fragmentu zdania ze s.55 tegoż uzasadnienia. Autor apelacji pominął bowiem w tym zakresie wywód sądu meriti na s.67-68, który jednoznacznie wyjaśnia podnoszony przez niego problem.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (pkt III.2 apelacji) to uznać należy, że nie są one zasadne. Jak zauważył Sąd Najwyższy

w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.06.1991r. (vide: RW 107/91, publ. OSNKW 1992/1-2/14), wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Kategorycznie należy podkreślić, że ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez sąd I instancji w niniejszej sprawie doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, usuwając przy tym ewentualne wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonego O. B. (1). Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Okręgowy orzekając w tym zakresie uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wypada nadto zauważyć, że rażąco nietrafny i niefortunny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom, służącym obronie oskarżonego, tak jak obrońca czyni na s.4 apelacji. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów, prowadzonej

z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk,

i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jego istnienia (i stwierdzanie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie różnych wersji zdarzenia (K. B. (1) i kolejnych O. B. (1)) nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu

i zobowiązuje sąd do dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KKN 292/96, publ. Prok. i Pr. 1997/9/7). Ponadto stwierdza, że stan określany przez ustawodawcę jako „nie dające się usunąć wątpliwości” powstaje – jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej – dopiero w następstwie oceny dowodów (vide: art.7 kpk). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przezwyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest w wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (tzw. lojalności wobec faktów) (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelujący nie zauważył, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było.

Rozważając poszczególne zarzuty sąd odwoławczy stwierdził,

iż te zawarte w pkt I apelacji dotyczące rzekomej obrazy przepisów prawa materialnego (w apelacji wskazano art.258 § 1 kk i art.165 § 1 kk) wynikającej z jego błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, przez przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, dotyczy w istocie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (vide: art.438 pkt 3 kpk). Zarówno w doktrynie jak

i w orzecznictwie od lat utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny

wielokrotnie podkreślał za Sądem Najwyższym, iż nie ma obrazu prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Jeżeli zatem odwołujący się kwestionuje np. zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obrazu prawa materialnego określonej w art.438 pkt 1 kpk (vide: OSNKW 1974, poz.233; J. Grajewski, E. Skrętowicz „Kodeks postępowania karnego z komentarzem” Gdańsk 1996 str.285). Mając powyższe na uwadze zarzut ten oznaczony w apelacji jako pkt I, zostanie rozpoznany łącznie z tym wskazanym w pkt II. Jedynie na marginesie Sąd Apelacyjny stwierdza, że treść zarzutu opisanego w pkt I.2 jest nadto nielogiczna. Skarżący zarzucił bowiem sądowi I instancji obrazę „... art.165 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie...”, podczas gdy w rzeczywistości przepis ten został użyty w pkt 14 zaskarżonego wyroku.

Z kolei zarzut błędów w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji (pkt II.1-3), jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk

(pkt III.1 apelacji) należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy

i zasad doświadczenia życiowego (vide: wyroki Sądu Najwyższego

z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r., I KR 197/74, publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KR 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47). Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także

i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk.

Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonego i innych dowodów. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to,

że twierdzenia K. B. (1) Sąd Okręgowy weryfikował ze szczególną ostrożnością, natomiast sugestia apelującego, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżący koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień obu oskarżonych, wywodząc w konkluzji, iż jedynie twierdzenia K. B. obciążające jego mandanta nie zasługują na wiarygodność. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być skuteczny, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także wyjaśnienia współoskarżonych pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy

i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu I instancji

w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107). W tym miejscu wypada więc powtórzyć za Sądem Apelacyjnym w Katowicach (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 30.12.2004r., II AKa 435/04), że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach

(analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Uwaga ta odnosi się rzecz jasna nie tylko do wyjaśnień K. B. (1) ale

i zmiennych twierdzeń O. B. (1). Nie można przy tym twierdzić, że sąd I instancji pominął w swoich wyjaśnieniach część wyjaśnień K. B. (1), które były korzystne dla O. B. (1). Na s.30 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazał bowiem w jakiej części wyjaśnieniom tym dał wiarę (dot. przede wszystkim wyjaśnień z 17.02.2016r.). Pogląd swój uzasadnił. Oczywistym jest, że w tej sytuacji nie mógł jednocześnie uznać za wiarygodne i uwzględnić twierdzeń przeciwnych. Nie sposób przy tym podzielić stanowiska skarżącego (vide: s.5 apelacji), że będące podstawą skazania obciążające wyjaśnienia K. B. (1) są wynikiem odwetu, tym bardziej, że wskazując na szerszy zakres działania O. B. (1) jednocześnie przecież pośrednio obciążał siebie samego. Obrońca nie ma racji sugerując, że jest to wynikiem wyjaśnień składanych przez O. B. (1) przed sądem, albowiem już w dniu 21.05.2014r. – w trakcie posiedzenia aresztowego – wskazywał on na K. B. (1), jako na spiritus movens procederu (vide: k.31 TO nr 1). Dywagacje apelującego mają więc jedynie wartość domniemania, które nie zostało poparte przekonującym wywodem. Nie ma więc powodu by uznać, że ww. przed sądem celowo pomówił O. B. (1) o odbieranie przesyłek z terenu Wielkiej Brytani, czy też zawyżył wysokość uzyskanego przez ww. „wynagrodzenia”. Analogicznie brak jest też podstaw do ograniczania – tak jak starał się to czynić autor apelacji – zakresu działania oskarżonego wyłącznie do dwóch przesyłek.

O tym, że nie były to wyłącznie incydentalne zdarzenia świadczą nie tylko słowa K. B. (1), ujawnione u oskarżonego leki i notatki, ale nawet zdarzenia, które miały miejsce już po zatrzymaniu O. B. (1).

W okresie od 5.03.2013r. do 19.04.2013r. zatrzymano 32 kolejne przesyłki ze zwrotami, których nadawcą był O. B. (1). Świadczy to o skali procederu w jakim ww. uczestniczył. Chybione są też zarzuty obrońcy

w zakresie dot. liczby dowodów obciążających jego mandanta (vide: s.8 apelacji). W polskim procesie karnym nie ma wymogu oparcia skazania na konkretnej liczbie źródeł dowodowych i nawet jeden dowód może być podstawą takiego orzeczenia. Analogicznie niefortunne jest też odwoływanie się do tych twierdzeń K. B. (1), w których nie potwierdził on udziału O. B. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej. Jest to oczywiste jeżeli uwzględni się fakt, że K. B. (1) negował istnienie takiej grupy. Potwierdzając ten fakt jednocześnie przecież pogrążyłby i siebie samego. W tym zakresie sąd I instancji uznał jego wyjaśnienia za niewiarygodne. Twierdzenia skarżącego – że to, czy wyjaśnienia K. B. (1) są wiarygodne, spójne

i logiczne uzależnione są od tego czy są one akurat korzystne lub nie dla O. B. (3) – są jedynie instrumentalnym nadużyciem, a zatem pozbawione są racji bytu. Sąd I instancji poddał odpowiednio dokładnej analizie i interpretacji wypowiedzi tych osób z różnych faz postępowania

a następnie dokonał ich oceny. Miał przy tym na uwadze nie tylko charakter obu tych źródeł (tzw. pomówienie współoskarżonych), ich sytuację, linie obrony, ale i ich interesy procesowe. Stanowisko Sądu Okręgowego nie sposób uznać za nielogiczne lub nieprzekonywujące, tym bardziej, że toku rozumowania zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku skarżący nie zdołał zakwestionować. Marginalnie nie ma przy tym znaczenia uzależnienie

skazania z art.258 § 1 kk od liczby przestępstw popełnionych przez oskarżonego w ramach takiej grupy, tak jak czyni to obrońca na s.6 apelacji. Słusznie bowiem Sąd Najwyższy w postanowieniu z 24.11.2015r.

(IV KK 364/15), podkreślał, że udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstwa, jest przestępstwem formalnym.

Do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarcza sama bierna przynależność, nawet bez popełnienia innych czynów zabronionych. Jak już powyżej wspomniano bynajmniej do przypisania ww. przestępstwa nie jest też konieczna pełna wiedza uczestnika takiej grupy na temat jej działań. Tym bardziej, że sąd I instancji sam zaznaczył, że rola O. B. (1) w jej strukturze była podrzędna (vide: s.80 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd ten jednocześnie wskazał wcześniej (vide: s.79) te elementy zachowania oskarżonego – w tym jego świadomość istnienia grupy tempore criminis – które przesądziły o uznaniu go winnym przestępstwa z art.258 § 1 kk. Stanowisko to Sąd Apelacyjny podziela i akceptuje. Niezrozumiałe w tym kontekście jest odwoływanie się przez skarżącego do wyjaśnień P. W. (1). Fakt, że ww. nie wspomina o oskarżonym przecież jeszcze go nie ekskulpuje. Niewątpliwie był on istotnym źródłem dowodowym w niniejszej sprawie, jednak uwaga ta nie dot. akurat sytuacji oskarżonego. Obrońca zdaje się przy tym zapominać, że na skutek niemożności przesłuchania ww. przed Sądem nie było możliwości pogłębienia jego relacji także w kierunku sugerowanym przez skarżącego. Rację ma natomiast apelujący kwestionując okres przynależności O. B. (1) do istotnej dla sprawy grupy. Uwaga ta odnosi się wyłącznie do daty końcowej, którą sąd meriti określił na dzień 19.05.2014r. Pominął przy tym, że sam uprzednio ustalił, że oskarżony został pierwotnie zatrzymany na terenie Ż. już w dniu 7.02.2013r. (vide: k.13). Na s.81 uzasadnienia zaskarżonego wyroku przyjął też, iż brak jest podstaw do uznania, że oskarżony brał udział w procedurze opisanym w pkt 14 zaskarżonego wyroku także po ww. dacie. Jednocześnie nie zmodyfikował

w analogiczny sposób okresu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej przypisanej oskarżonemu w pkt 13. Ujęta tam data końcowa 19.05.2014r. to moment ponownego zatrzymania (vide: k.6 TO nr 1). Brak jest jednak powodów do różnicowania ww. okresów przyjętych w obu czynach, albowiem nie ma dowodów potwierdzających udział O. B. (1) w przedmiotowej grupie po 7.02.2013r. W tej sytuacji należało dokonać odpowiedniej korekty. Wbrew twierdzeniom obrońcy problem ten nie dot. daty początkowej. Została ona ustalona w sposób bardzo ogólny (od 2012 roku), jednakże brak jest możliwości jej doprecyzowania. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktycznie ujęto, że oskarżony pierwszy raz w Ż.

w styczniu 2013r. (vide: s.4), jednakże jednocześnie wskazano, że oskarżony był tam „przynajmniej dwukrotnie” (drugi raz 7.02.2013r.). Sformułowanie użyte przez Sąd Okręgowy jest więc niefortunnym skrótem myślowym. Wskazanie ww. daty (styczeń 2013r.) odnosi się więc do „pierwszej ustalonej wizyty”. Niezależnie od tego należy mieć na uwadze, że sąd I instancji ustalił, iż oskarżony nie tylko wysyłał i odbierał zwroty w Ż. ale i odbierał paczki z farmaceutykami nadawanymi za granicą (vide: s.4 uzasadnienia). W dalszej części swojego uzasadnienia (vide: s.81) Sąd Okręgowy wskazuje na skalę procedury do czasu pierwszego zatrzymania oskarżonego w dniu 7.02.2013r. Oczywistym jest, że w takiej sytuacji nie było fizycznie możliwe (uwzględniając natężenie obrotu przedmiotowych środków wskazane przez K. B. (1)) by przynależność do grupy oskarżonego ograniczyć wyłącznie do stycznia

i 7 dni lutego 2013r. jak postulował obrońca.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednoczesne nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art.424 § 1 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując odpowiednio szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach co do istoty sprawy. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie przypisanych mu czynów. Ta ostatnia uwaga odnosi się także do kwalifikacji z art.165 § 1 pkt 2 kk przyjętej w pkt 14 zaskarżonego wyroku. Kwestionując ją w apelacji (vide: s.10-11) skarżący powołuje się na wyrwane z kontekstu zdanie na s.55 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z którego wynika, że Sąd Okręgowy nie ustalił by pobieranie

istotnych farmaceutyków spowodowało realną szkodę na czyimkolwiek zdrowiu. Wskazał przy tym, że jest to wynik upływu czasu

i braku badań lekarskich, przez co nie można obecnie ustalić jednoznacznych konsekwencji pobierania ww. specyfików. Odpowiedzialności karnej z art.165 § 1 pkt 2 kk podlega jednak ten kto sprowadza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo dla mienia w wielkich rozmiarach m.in. wyrabiając lub wprowadzając do obrotu szkodliwe dla zdrowia substancje, środki spożywcze lub inne artykuły powszechnego użytku lub też środki farmaceutyczne nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości. Dokonanie przestępstwa z art.165 kk wymaga sprowadzenia realnego niebezpieczeństwa o charakterze powszechnym, tj. spowodowanie zagrożenia dla zdrowia lub życia wielu osób lub zagrożenia dla mienia o znacznych rozmiarach. Nie jest tu wymagane, aby niebezpieczeństwo to miało charakter bezpośredni, a więc bliski i wysoce prawdopodobny. Innymi słowy, bliska nieuchronność zagrożenia o charakterze powszechnym nie jest warunkiem bytu tego przestępstwa (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 17.10.2013r., II AKa 138/13). Niebezpieczeństwo o charakterze powszechnym musi być jednak realne, a nie abstrakcyjne w realiach danej sprawy. Wystarczające jest więc jedynie wystąpienie zagrożenia dóbr wymienionych w przepisie. Sytuacja taka miała właśnie miejsce w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 31.05.2017r. (vide: I KZP 5/17) Sąd Najwyższy zwracał uwagę, że jeżeli w wyniku wadliwej produkcji artykułu (środka, substancji itp.), odstąpienia od deklarowanej normy jakości, wadliwego przechowywania lub transportowania, czy też wprowadzania do obrotu towaru, który faktycznie jest innym produktem, niż wynikałoby to

z jego opisu na opakowaniu, nazwy itp., przy jednoczesnym spełnieniu warunku, że produkt ten jest szkodliwy dla zdrowia w stopniu stanowiącym niebezpieczeństwo dla zdrowia lub życia wielu osób – to jego wyprodukowanie lub wprowadzenie do obrotu wyczerpuje dyspozycję art.165 § 1 pkt 2 kk. obrońca pominął tendencyjnie, że na s.67 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wykazał przekonywująco na czyn polegało niebezpieczeństwo zażycia istotnych dla sprawy produktów leczniczych, które nie odpowiadały obowiązującym warunkom jakości, wynikające z znacznego przekroczenia dopuszczalnych i bezpiecznych dla zdrowia dawek środka czynnego (sildenafilu). Przekonywująco wyjaśnił też znamiona powszechności

i realności tego niebezpieczeństwa. Odwołał się do wiarygodnego materiału dowodowego w postaci informacji i opinii z (...) (z dnia 19.08.2013r.) oraz z (...) im. K. M. w P. (z dnia 26.11.2013r., 27.03.2014r., 30.04.2014r. i 5.06.2014r.). Odniósł je także do sytuacji procesowej O. B. (1) (vide: s.81 uzasadnienia). Stanowisko to zasługiwało na akceptację sądu odwoławczego.

Argumenty obrońcy kwestionującego wysokość orzeczenia o karze nie są przekonywujące. Zdaniem skarżącego wymierzona oskarżonemu kara jest wysoka, surowa i dolegliwa. Autor apelacji nie wykazał jednak dlaczego miałaby być ona nieadekwatna do celów kary. Nie podjął nawet próby wskazania jakież to zasady zawarte w art.53 kk nie zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy. Ten ostatni swoje stanowisko wyraził na s.80 i 82-83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Do wyводу tego skarżący nie odniósł się nawet w stopniu minimalnym. Uwaga ta odnosi się zarówno do kar jednostkowych, jak i kary łącznej. obrońca pominął nie tylko, że wymierzone kary sytuują się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia ale dodatkowo O. B. (1) skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Jedyłą odczuwalną dolegliwość stanowią więc zatem grzywna, nawiązki i przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa. Do tego należy mieć na względzie, że znaczna część grzywny (48 z 200 stawek dziennych) uznana została za wykonaną w ramach tymczasowego aresztowania. Tak skonfigurowaną karę nie sposób racjonalnie uznać za rażąco niewspółmierną. Subiektywne przekonanie strony (czy jej pełnomocnika), że wyrok jest wewnątrznie niespójny nie ma znaczenia, albowiem przy ustalaniu wysokości kary sąd nie stosuje zasad analogii ale dostosowuje ją do okoliczności odnoszących się do indywidualnej sytuacji poszczególnych oskarżonych. Uwzględnia więc m.in. stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nadto bierze pod uwagę tego rodzaju czynniki jak np. motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Okoliczności te znalazły odpowiednie odbicie w zaskarżonej części orzeczenia. Jedynie korekta dot. okresu udziału

oskarżonego w grupie przestępczej dokonana przez sąd odwoławczy wywołała też konieczność zmiany orzeczenia o karze jednostkowej pozbawienia wolności w pkt 13,

a w konsekwencji także kary łącznej w pkt 15. Doprowadziło to do niewielkiego złagodzenia obu ww. orzeczeń. Problem taki nie dot. za to orzeczeń

o nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych firm (pkt 18) oraz o przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt 19). Sposób ustalenia wysokości zasądzonych kwot sąd I instancji wyjaśnił na s.83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Także i do tej argumentacji skarżący nie próbował się odnieść, co uniemożliwia merytoryczną polemikę i uwzględnienie zarzutu. Poprzestał wyłącznie na jałowym stwierdzeniu, że jego zdaniem nawiązki te są zawyżone, zwłaszcza w stosunku do tych wymierzonych K. B. (1). Nie dostrzegł przy tym, że to ten ostatni został nadto

w całości obciążony obowiązkiem odszkodowawczym a nawiązki mają charakter li tylko odpowiedzialności za krzywdę jakiej doznały pokrzywdzone firmy. Wysokość zasądzonych nawiązek bynajmniej nie razi, jest jedynie sprawiedliwym zadośćuczynieniem za straty niematerialne związane

z obniżeniem rangi, prestiżu wywołanym wprowadzaniem do obrotu podrobionych towarów niepełnowartościowych oznaczonych znakami znakami towarowymi, do których prawa posiadały (...) Inc. Bagatelizowanie tych kwestii nie jest właściwe, a sformułowanie obrońcy, że „...dobro prawne naruszone przez czyny popełnione przez oskarżonego było niewielkie...” (vide: s.4 apelacji) jest mało fortunne. Z kolei odwoływanie się do casusu M. K. (1) jest zupełnie chybione. W jej sytuacji procesowej nie było bowiem w ogóle możliwości zasądzenia tego rodzaju nawiązek. Kwestia ta była rozstrzygana przez Sąd Apelacyjny na tle apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Analogicznie nietrafiony okazał się także zarzut dot. wysokości przypadku orzeczonego na podstawie art.45 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk. To że „...O. B. (1) wskazał wyraźnie jakie kwoty otrzymał za odbiór paczek...” (vide: s.12 apelacji) nie przesądzało bynajmniej o kształcie tej części wyroku. Sąd Okręgowy w tym zakresie nie dał bowiem ww. wiary. Ustalenia faktyczne co do ww. okoliczności poczynił bowiem w oparciu o odmienne wyjaśnienia K. B. (1) (vide: k.4793). Przedmiotowy zarzut jest zatem pokłosiem innego, który został już negatywnie rozstrzygnięty powyżej przez sąd odwoławczy. Stanowisko to jest rzecz jasna nadal aktualne. Oczywiście jest, że w takiej sytuacji procesowej nie ma możliwości uwzględnienia postulatów obrońcy także w zakresie przypadku korzyści.

V.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. W. (1)

Przedmiotowa apelacja okazała się w znaczym zakresie uzasadniona. Podniesiona w niej argumentacja doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że oskarżonemu w pkt 22 przypisano pomocnictwo do przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”

z art.18 § 3 kk w zw. z art.299 § 1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk. Działanie oskarżonego miało z jednej strony polegać, na nakłonieniu M. K. (9) do otwarcia dwóch rachunków bankowych w (...) S.A. oraz (...) Bank (...) S.A. a następnie przekazaniu P. W. (1) pełnego dostępu do tych rachunków a nadto na ukrywaniu dokumentacji kolejnego rachunku bankowego prowadzonego na nazwisko D. P. (2)

z drugiej strony, które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu

i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z przestępstwa wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi. W myśl art.299 § 1 kk działaniem sprawczym objęte są m.in. czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku wartości majątkowych, o których mowa w tym przepisie. Oczywiście jest jednak, że przed przypisaniem oskarżonemu sprawstwa

i winy należało ustalić jego świadomość tempore criminis. Zgodnie

z treścią art.18 § 3 kk o pomocnictwie można mówić tylko wtedy, gdy dana osoba podejmuje określone zachowanie o cechach ułatwiania w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego. Aby pociągnąć daną osobę do odpowiedzialności karnej za pomocnictwo, trzeba udowodnić jej zamiar bezpośredni, tj. że chciała ona, aby inna osoba

dopuszcza się czynu zabronionego, albo przynajmniej zamiar ewentualny, tj. że przewidywała taką możliwość i godziła się z tym. Sąd Apelacyjny w Poznaniu na ww. kwestię zwracał uwagę już w przeszłości, podnosząc (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 16.12.2014r., II AKA 230/14), że pomocnictwo może zostać popełnione w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, za czym przemawia zwrot

„kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego”. Jednakże zamiar ten nie może być dorozumiany, domniemany, ale musi być pewny, udowodniony, by takiemu sprawcy móc przypisać pomoc innej osobie w dokonaniu czynu zabronionego. W realiach niniejszej sprawy z obowiązku tego Sąd Okręgowy wywiązał się jedynie w części. Ustalił on bowiem,

że początkowo R. W. (1) nie miał wiedzy do czego będą wykorzystywane rachunki bankowe prowadzone na nazwisko M. K. (9) w (...) S.A. oraz w (...) Bank (...) S.A. i mógł przypuszczać, że związane będą z działalnością handlową P. W. (1) dot. elektroniki. Przyjął także, że nie miał on świadomości istnienia grupy przestępczej zajmującej się procederem wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi. O rzeczywistym przeznaczeniu ww. rachunków bankowych dowiedział się dopiero po kilku miesiącach od ich przekazania P. W. (1), tuż po wezwaniu M. K. (9) na przesłuchanie. Nie jest bynajmniej prawdą, że ww. okoliczność sąd meriti ustalił wyłącznie w oparciu o budzące wątpliwości zeznania P. W. (1). Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy (zarzut nr 1, 2b apelacji) wynika to przecież wprost

z wyjaśnień samego R. W. (1) : „... P. powiedział mi w czasie tej rozmowy, że rachunki M. dał B., bo on handluje w Internecie (...), (...), (...) i innym tabletkami...” (vide: k.153 TO nr 2). Dywagacje apelującego (vide: np. s.4), że żaden z dowodów o tym nie świadczy rozminęły się zatem z realiami niniejszego postępowania. Nie wytrzymują też krytyki kolejne zarzuty autora apelacji, że brak jest dowodów, które pozwalałyby na stwierdzenie, od którego momentu i na jakiej podstawie R. W. (1) dowiedział się o wykorzystaniu przekazanych rachunków bankowych na potrzeby handlu farmaceutykami. Z cyt. powyżej protokołu przesłuchania oskarżonego z dnia 14.10.2014r. wynika bowiem, że nastąpiło to „... po około 4 miesiącach od przekazania dokumentów (...) Bank (...) ...” gdy M. K. (9) dostał wezwanie na przesłuchanie w związku z handlem farmaceutykami. Mając na uwadze ww. datę uruchomienia ww. rachunku bankowego (27.09.2013r.) można określić czas ww. rozmowy z P. W. (1), jak również moment, od którego oskarżony miał wiedzę co do rzeczywistego przeznaczenia ww. rachunków. Najlepiej świadczą o tym jego słowa : „... ja zrozumiałem, że P. W. (1) wykorzystał w tym celu rachunek M. ...” (vide: k.153 TO nr 2). Z jego wyjaśnień wynika także, że wiedział wówczas o nielegalności procederu jakim trudnił się (...), miał bowiem świadomość, że był on w przeszłości już za to karany. Nie sposób nie zgodzić się natomiast z obrońcą, że sąd I instancji kwestię świadomości oskarżonego znacznie uprościł (pkt 2a, 3, 4 apelacji). Na s.86 uzasadnienia zaskarżonego wyroku przyjął bowiem założenie, że nie ma większego znaczenia fakt kiedy oskarżony dowiedział się o rzeczywistym przeznaczeniu ww. rachunków, albowiem „ musiał być świadomy celu jakim miało ono służyć, tj. popełnieniu przestępstwa”. Odwołał się tu ogólnikowo do działalności oskarżonego i P. W. (4) dot. handlu elektroniką, która zdaniem sądu meriti „ naruszała przepisy choćby podatkowe”, bez wskazania jaka norma miałaby zostać naruszona. Stanowisko to nie zasługuje na akceptację. Dla realizacji znamion przestępstwa z art.299 § 1 kk nie jest bowiem wystarczające ustalenie, że określone wartości majątkowe pochodzą

z jakiegokolwiek czynności bezprawnej czy też nieujawnionego lub „nielegalnego” źródła. Nie jest także wystarczające w tym zakresie ogólne wskazanie, że korzyść majątkowa miała wg wiedzy oskarżonego pochodzić

z działalności przestępczej, jakiegoś bliżej nieokreślonego czynu zabronionego czy też pewnej grupy przestępstw (np. oszustw podatkowych) bez sprecyzowania – tak jak to zrobił w niniejszej sprawie sąd I instancji – o jaki konkretnie typ przestępstwa chodzi (vide: analogicznie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.10.2011r., III KK 28/11). Sąd meriti nie precyzuje więc nawet „czynu zabronionego”, z którego miałyby pochodzić „korzyści”, które miały znaleźć się na przedmiotowych kontach. Przypisywanie realizacji znamion przestępstwa z art.299 § 1 kk, gdy źródło pochodzenia korzyści nie było dla R. W. (1) jednoznacznie określone w dacie w jakiej podjął działania zmierzające do przekazania obu rachunków dot. M. K. (9), nie może sprowadzać się do domniemywania potencjalnego związku ww. korzyści z czynem zabronionym, i to wedle uznania, że skoro brak dowodów pochodzenia korzyści z legalnego źródła, to musi być ono nielegalne (vide: analogicznie wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 7.3.2016r., II AKA 242/15). Obrońca kwestionując w tym zakresie ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny miał zatem niewątpliwie rację. Trafnie wskazał, że ocena świadomości oskarżonego winna być dokonana na moment popełnienia czynu (tutaj pomocnictwa) a nie z perspektywy czasu i wiedzy uzyskanej już post factum. Uwaga ta odnosi się nawet do przywoływanego w apelacji

prokuratora faktu logowania się na ww. rachunek w (...) S.A. z IP komputerów (...) w S. gdzie oskarżony pracował (24.06.2013 – 19.10.2013 vide: k.1177), czy jego uprzedniego miejsca zamieszkania (15.07.2013 – 14.09.2013 vide: k.1201-1210). Należy bowiem pamiętać, że w tych miejscach bywał także P. W. (1), który jak ustalili także sam Sąd Okręgowy, miał dostęp do komputera (vide: s.8 uzasadnienia, k.152 TO nr 2). Nie można więc ze 100 % pewnością przyjąć, że to akurat R. W. (1) logował się na ww. koncie, a w szczególności, że to on wykonywał tam jakiejkolwiek operacje lub sprawdzenia pochodzenia znajdujących się na nim środków. Jest to więc sytuacja odmienna od tej, która dot. oskarżonego J. M. (1). Takich ustaleń sąd I instancji zresztą nie czyni. Odmiennie należy natomiast ocenić lakoniczne zarzuty apelacji w zakresie odnoszącym się do pozostałej części przypisanego oskarżonemu czynu. Już powyżej zasygnalizowano, że dot. to pomocy w ukryciu dokumentacji rachunku bankowego prowadzonego w (...) Bank S.A. na nazwisko D. P. (2). Prawidłowo sąd I instancji ustalił, że oskarżony na prośbę P. W. (1) dokumentację tę usunął z (...) w S. i przewiózł do swojego miejsca zamieszkania. Niewątpliwie uczynił to by ułatwić ww. udaremnienie lub utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi. Nie można zgodzić się z obrońcą, że R. W. (1) mógł i w tym wypadku sądzić, że rachunek ten dot. handlu sprzętem elektronicznym (vide: s.5 apelacji). Mimo analogicznych zaprzeczeń ze strony ww. oskarżonego wersję tę podważają nawet wyjaśnienia R. W. (1) na k.152-153 TO nr 2. Oskarżony sam przyznał, że od czasu wezwania M. Ż. na przesłuchanie zdawał sobie sprawę do jakiego proceduru wykorzystywane są przedmiotowe rachunki bankowe. Wbrew obawom obrońcy można też precyzyjnie określić czas w jakim miało miejsce ww. zdarzenie. Oskarżony sam wskazuje, że „... to było w piątek przed moim zatrzymaniem...” (vide: k.152). Zatrzymanie to miało miejsce w poniedziałek dniu 19.05.2014r., a zatem ww. telefon P. W. (1) i następnie działanie oskarżonego należy datować na dzień 16.05.2014r. W tej sytuacji procesowej Sąd Apelacyjny skorygował opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 22 zaskarżonego wyroku. Wylimitował z niego nakłonienie w ramach czynu ciągłego (co skutkowało także pominięciem art.12 kk w kwalifikacji prawnej) M. K. (9) do otwarcia rachunków bankowych oraz ich przekazania innej ustalonej osobie a nadto wskazał dzień 16.05.2014r. jako datę czynu.

Wobec ograniczenia, o którym mowa powyżej korekcie poddano też orzeczenie o karze. Wobec umniejszenia zakresu „pomocnictwa” przypisanego ostatecznie oskarżonemu należało złagodzić wymierzoną karę pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny miał przy tym na względzie okoliczności uwzględnione prawidłowo przez sąd I instancji na s.86-87 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Reasumując, sąd odwoławczy obniżył wymiar ww. kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie uchylono orzeczenie o grzywnie, albowiem odpadła przesłanka z art.33 § 2 kk. Działanie „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” odnosiło się bowiem wyłącznie do tych elementów (dot. kont M. Ż.), które zostały przecież wyeliminowane z opisu czynu.

VI.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. Ż. (1)

Środek odwoławczy wniesiony na rzecz ww. oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Apelacja ta kwestionowała orzeczenie wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (vide: pkt 26 zaskarżonego wyroku). Skarżący nie podważał natomiast orzeczenia o winie i pozostałych rozstrzygnięć związanych z wymiarem grzywny i przepadku. Zawarty w ww. apelacji zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kary sprowadził się de facto do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Poznaniu. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej

w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.04.1996r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.01.1996r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22.06.1995r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy rozważył istniejące okoliczności łagodzące oraz przesłanki wpływające na zaostrzenie represji karnej wobec oskarżonego. Rozważając apelację obrońcy oskarżonego D. Ź. (1), Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotny był fakt wielokrotnej karalności oskarżonego, świadczący o braku stosownej refleksji i braku poszanowania obowiązującego porządku prawnego. Jako przesłankę łagodzącą słusznie ujęto postawę procesową oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd odwoławczy w pełni podziela i akceptuje dotyczącą tych okoliczności przekonywującą argumentację zawartą na s.89-90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował fakt, że oskarżony był w przeszłości 8 krotnie karany sądownie, co uniemożliwia warunkowe zawieszenie wykonania kary. Oczywistym jest bowiem, że w takiej sytuacji nie sposób sformułować w stosunku do niego pozytywnej prognozy penitencjarnej, że w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa. Niestety oskarżony jest w tej kwestii osobą niereformowalną, która z dotyczących skazań i dawanych mu przez wymiar sprawiedliwości szans nie wyciągnął żadnych wniosków. Odwoływanie się do wymiaru kary orzeczonej wobec innych oskarżonych jest bezskuteczne. Należy bowiem pamiętać, że w polskim procesie karnym zasada analogii nie ma zastosowania. Obowiązkiem sądu jest dostosować indywidualnie wymiar kary do sytuacji konkretnego oskarżonego. Obrońca pomija przy tym, że osoby na które się powołuje skorzystały przecież z dobrodziejstwa dobrowolnego poddania się karze. Instytucja ta z założenia zawiera element promujący tych podsądnych, którzy ułatwiają postępowanie karne i obniżają w ten sposób jego materialne i społeczne skutki. W zamian za to mogą oczekiwać złagodzenia kary, która podlega wówczas negocjacji. Sytuacja oskarżonego była jednak odmienna. Kara uwzględniać musi bowiem dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy precyzyjnie wyważył także okoliczności wpływające na zaostrzenie represji karnej i te łagodzące, ustalając wymiar kary na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącego mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji.

VII.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. M. (1)

Przedmiotowy środek odwoławczy nie zasługiwał na uwzględnienie. Uwaga ta dot. także uzupełniającego ją pisma własnego oskarżonego z dnia 25.02.2018r. Z uwagi na treść art.446 § 1 kpk Sąd Apelacyjny pismo to potraktował wyłącznie jako załącznik do apelacji obrońcy. Jak wynikało z jego treści oskarżony wnosił o ponowne rozpoznanie sprawy

i zmienię orzeczenia. Można z niego wywnioskować, że jednocześnie kwestionuje w nim swoją winę a także karę, która została orzeczona bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Mając na uwadze, że w pierwszej instancji orzekł Sąd Okręgowy, to stosownie do treści art.446 § 1 kpk implikowało sporządzenie środka odwoławczego przez adwokata. Tym samym pismo oskarżonego nie mogło wywołać żadnych skutków – jako środka odwoławczego – w zakresie zgłoszonych w nim zarzutów pod adresem orzeczenia sądu a quo (a zwłaszcza zmieniać granic zaskarżenia). Zostało ono ujawnione na rozprawie apelacyjnej w oparciu o przepis art.453 § 2 kpk w zw. z art.394 kpk, jako zawierające wyjaśnienia, wnioski i oświadczenia stron. Argumenty zawarte w piśmie oskarżonego mogą więc stanowić dodatkowe uzasadnienie apelacji obrońcy, ale tylko w zakresie przez obrońcę zaskarżonym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5.03.2008r., III K 446/07, postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20.12.2007r., II AKz 649/07 oraz z dnia 25.01.2007r. II AKz 2/07). W realiach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny odniósł się do twierdzeń oskarżonego ustosunkowując się do poszczególnych zarzutów jego obrońcy.

Przed odniesieniem się do zarzutów apelacji należy zaznaczyć, że sąd odwoławczy przyjął, iż odniesienia zawarte na s.2 tejże apelacji do osoby A. K. (6) (w zarzucie nr 2 i we wniosku nr 1) stanowią jedynie oczywistą omyłkę pisarską wynikającą z wykorzystania z pewnością innego dokumentu (ze sprawy II AKa 182/17 rozpoznawanej przez tut. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w dniu 12.10.2017r.) i w rzeczywistości dot. J. M. (1). Wynika to z kontekstu w jakim zostały użyte oraz z wyjaśnienia obrońcy na rozprawie w dniu 27.02.2018r.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Skarżąca, podobnie zresztą jak i sam oskarżony w piśmie z dnia 25.02.2018r., kwestionuje w nim prawidłowość ustaleń dot. świadomości oskarżonego co do przeznaczenia konta prowadzonego na nazwisko D. P. (2). Jak już uprzednio wskazano dla realizacji znamion przestępstwa pomocnictwa do czynu z art.299 § 1 kk nie jest więc wystarczające ustalenie, że określone wartości majątkowe pochodzą z jakiegokolwiek czynności bezprawnej czy też nieujawnionego lub „nielegalnego” źródła. Nie jest także wystarczające w tym zakresie ogólne wskazanie, że korzyść majątkowa pochodzi z działalności przestępczej, jakiegoś bliżej nieokreślonego czynu zabronionego czy też pewnej grupy przestępstw bez sprecyzowania, **o jaki konkretnie typ przestępstwa** chodzi. W orzecznictwie podkreśla się przy tym (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2.07.2014r., II AKa 174/14), że pomocnictwo do przestępstwa jest dokonane w momencie wystąpienia sytuacji, w której faktycznie dochodzi do ułatwienia popełnienia czynu zabronionego. Tym samym świadomość co do przestępczego charakteru przedsięwzięcia oskarżonego oceniać należy na dzień wystąpienia tejże sytuacji a wszelkie późniejsze wątpliwości pozostają bez znaczenia dla karno - prawnej oceny jego działań. Tak też należało oceniać świadomość oskarżonego tempore criminis. Niewątpliwie materiał dowodowy w tym zakresie nie jest szczególnie bogaty, jednakże nie świadczy to jeszcze o niemożności poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy trafnie wskazuje (vide: s.35 uzasadnienia) na ten fragment wyjaśnień J. M. (1), w który potwierdza on „załatwienie” dwóch rachunków bankowych wykorzystywanych w trakcie wprowadzania do obrotu środków farmaceutycznych. Jeden z nich dot. właśnie D. P. (2). W tym zakresie twierdzenia oskarżonego na k.69 TO nr 16 obalają wersję forsowaną w uzasadnieniu apelacji na s.3-4, jak i w pkt I pisma oskarżonego z dnia 25.02.2018r. Słusznie sąd I instancji podnosi także, że oskarżony miał nawet następnie wgląd w operacje wykonywane na ww. rachunku bankowym. To ostatnie ustalenie potwierdzają to też zeznania D. J. (dawniej P.) na k.27, k.31 TO nr 10. Do tych dowodów i ocen sądu meriti skarżąca nawet nie próbowała się odnosić, co czyni apelację nieskuteczną. Równie krytyczne uwagi dotyczą także zeznań świadka J. H. - podnoszonych przez obrońcę – który jednak także wskazywał na świadomość oskarżonego co do przestępczego pochodzenia przedmiotowych środków na istotnym dla sprawy koncie oraz rodzaju procederu z jakiego one pochodziły (vide: k.5553). Kwestia uzyskania – lub nie – korzyści majątkowej przez oskarżonego nie należy z kolei do znamion przypisanego mu przestępstwa, stąd też nie ma wpływu na kwestię winy i sprawstwa. Marginalnie sąd odwoławczy zwraca jednak uwagę, że w dniu 3.06.2014r. oskarżony sam zaprzeczył tezie apelującej przyznając, że : „...H. mówił, że będziemy mieli z tego parę groszy dla siebie...” (vide: k.34 TO nr 16).

Chybiony okazała się także kolejny zarzut apelacji sprowadzający się do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco surową. Z treści apelacji na s.4 można wywnioskować, że skarżąca kwestionuje odstąpienie przez Sąd Okręgowy od zastosowania wobec J. M. (1) warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Poza zakresem zaskarżenia pozostały więc orzeczenia o grzywnie i przepadku. Sugerując warunkowe zawieszenie wykonania kary 10 miesięcy pozbawienia wolności obrońca zwracała uwagę na - jej zdaniem - marginalną rolę oskarżonego oraz znikome korzyści jakie osiągnął z przestępstwa. Wymiar kary oscylującej niewątpliwie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia dowodzi jednoznacznie, że okoliczności podnoszone w apelacji na korzyść oskarżonego zostały w pełni uwzględnione przez sąd I instancji. Oceniając realnie możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary w oparciu o przepis art.69 § 1 i 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk należy zwrócić uwagę na fakt, że był on dotychczas wielokrotnie karany (9 skazań + 2 wyroki łączne – vide: k.7832-7833).

Nie sposób więc uznać, że orzeczenie o warunkowym zawieszeniu będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec tego sprawcy celów kary,

a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Należy bowiem pamiętać, że zawieszając wykonanie kary, sąd musi brać pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W świetle okoliczności ustalonych przez sąd meriti na s.94-95 zastosowanie wobec J. M. (1) tego dobrodziejstwa byłoby więc wypaczeniem wymiaru sprawiedliwości.

Stwierdzenie to odnosi się także do kwestii podniesionej przez samego oskarżonego w pkt II pisma z dnia 25.02.2018r. uzupełniającego apelację obrońcy. Wypada też przypomnieć, że zgodnie z treścią art.60 § 3 kk, do którego odnosił się J. M. (1), Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Warunkiem koniecznym zastosowania ww. dobrodziejstwa jest więc działanie oskarżonego współdziałającego co najmniej z dwoma innymi osobami. Analogicznie kwestia ta została ujęta m.in. przez Sąd Najwyższy

w uzasadnieniu uchwały z dnia 25.02.1999r. (I KZP 38/98). Termin „**współdziałanie**” w rozumieniu art.60 § 3 kk obejmuje współsprawców, sprawców polecających, kierowniczych, pomocników i podżegaczy (art.18 kk – vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28.06.2001r., II AKa 180/01). Sprawca ma współdziałać z innymi osobami w popełnieniu tego przestępstwa, za które został skazany, przy czym opis czynu jemu przypisanego powinien wyraźnie zawierać informację, że konkretnego przestępstwa dopuścił się on w jednej z form przestępczego współdziałania, w rozumieniu zjawiskowych form takiego współdziałania, co najmniej z dwiema innymi osobami (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.11.2010r., IV KO 68/10 oraz z dnia 27.10.2009r., II KK 45/09). Oskarżony ww. kryterium nie spełnia. Czyn przypisany temu skazanemu w pkt 29 wyroku Sądu Okręgowego nie został przecież popełniony we współdziałaniu „z innymi osobami” w rozumieniu art.60 § 3 kk, a więc rozważanie nad zasadnością stosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary powinno być odrzucone a limine. Badając opis czynu przypisanego J. M. (1) dojść należy do wniosku, że przy jego popełnieniu skazany współdziałał tylko z jedną osobą, której udzielał pomocy, a więc nie „z innymi osobami”,

w rozumieniu art.60 § 3 kk. Świadczy o tym jednoznacznie stwierdzenie :

„...w zamiarze aby inna osoba popełniła...” oraz „...ułatwił jej...”, odnoszące się do osoby J. H. (vide: s.93-94 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wyklucza to zatem możliwość zastosowania ww. przepisu nawet w teorii. Uwaga ta odnosi się także do instytucji określonej w art.60 § 4 kk.

Na wniosek prokuratora sąd może na tej podstawie zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznanne dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności. Ta podstawa nadzwyczajnego złagodzenia kary ma więc charakter fakultatywny i zastosowanie jej jest uzależnione od złożenia wniosku przez prokuratora. W niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny takiego wniosku nie składał, co czyni dalsze rozważania w tym kierunku bezcelowymi. Z kolei apelująca, jak i sam oskarżony nie podnosili przekonywująco żadnych realnych okoliczności,

które uzasadniałyby zastosowanie art.60 § 2 kk, a Sąd Apelacyjny nie dopatrył się ich z urzędu. W oparciu o wskazaną podstawę sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Jednocześnie określono 3 przykładowo („w szczególności”) wyliczone sytuacje, w jakich jest to dopuszczalne:

1. jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody,
2. ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie,
3. jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem.

Sytuacji, o jakiej mowa w cyt. przepisie próżno jednak szukać w odniesieniu do oskarżonego J. M. (1). Skarżąca, jak i oskarżony także nie wykazali by miał miejsce „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu art.60 § 2 kk. Podstawa określona w cyt. przepisie wchodzi jednak w grę tylko wtedy, gdy istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, zaś właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.05.1978r., V KR 72/78). Przy ocenie, czy zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”, należy zatem brać pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art.53 kk. Zważywszy na powyższe rozważania oraz szereg okoliczności obciążających wskazanych enumeratywnie przez Sąd Okręgowy na s.94-95 uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznać należy, że tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła

w stosunku do oskarżonego. obrońca do tych przesłanek nawet nie próbowała się ustosunkować. Autorka apelacji, jak i sam oskarżony swoimi dywagacjami nie zaprzeczyli też logice sądu I instancji co do konfiguracji orzeczenia o karze. W szczególności zdumiewa żądanie ustalenia wspólnego wymiaru kar dla różnych oskarżonych. Fakt, że inna osoba powiązana z niniejszą sprawą uzyskała dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary nie obliguje jeszcze sądu do zastosowania takiej analogii wobec J. M. (1). Tego rodzaju instrumentalne traktowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary dla realizacji partykularnych interesów oskarżonego jest niedopuszczalne i nie może zasługiwać na akceptację sądu odwoławczego.

VIII.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. Ś. (1)

Apelacja ta okazała się w znacznym zakresie zasadna. Umożliwiła korektę zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności należy jednak odnieść się do wyводу obrońcy zawartego na s.7 uzasadnienia apelacji. Odwołując się do treści art.424 § 1 pkt 1 kpk skarżąca dowodziła, że dla uznania jakiejś okoliczności za udowodnioną niezbędne jest oparcie się na co najmniej dwóch dowodach. Literalna wykładnia jaką posłużyła się autorka ww. środka odwoławczego nie wytrzymuje jednak krytyki i prowadzi wprost do absurdu. Wypada przy tym kategorycznie podkreślić, że **w polskiej procedurze karnej obca jest zasada „testis unus testis nullus”**. Zatem nawet zeznania jednego świadka czy też wyjaśnienia jednego oskarżonego (współoskarżonego) mogą być wystarczające dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że ocena takiego jedyne dowodu jest rzeczowa i logiczna i nie przekracza granic dowolności. Oznacza to, że znaczenie ma kryterium jakościowe a nie ilościowe. Wbrew sugestiom skarżącej ustawodawca nie wykluczył więc oparcia wyroku (także skazującego) nawet wyłącznie na jednym dowodzie. Pogląd ten uznać należy za utrwalony w orzecznictwie (vide: np. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3.03.2017r., II AKa 18/17).

Rację ma natomiast apelująca, że w stosunku do T. Ś. (1) sąd I instancji wyciągał błędne wnioski z tych ustaleń, które sam poczynił. Ustalił on bowiem, że P. W. (1) poinformował ww. że istotne dla sprawy rachunki bankowe wykorzystane zostaną do handlu elektroniką. Świadczą o tym jednoznaczne zapisy uzasadnienia zaskarżonego wyroku na s.10, 39-40

i 95. Oczywistym jest przy tym, że świadomość T. Ś. (1) tempore criminis ma charakter kluczowy dla oceny zasadności przypisanego mu czynu z pkt 33 zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy przyjął bowiem, że ww. ułatwił innej osobie popełnienie przestępstwa z art.299 § 1 kk, w ten sposób, że przekazał pełen dostęp do dwóch rachunków bankowych prowadzonych na nazwiska D. J. (uprzednio P.) oraz M. Ł.. Zostały one finalnie wykorzystane do przyjmowania i utrudniania stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi. Za pomoc tę oskarżony uzyskał kwotę 40.000 zł;. Znamienne, że sąd I instancji dał wiarę oskarżonemu co do jego wiedzy odnośnie planowanego sposobu wykorzystania ww. kont : „...pojawiała się tu wątpliwość co do zakresu świadomości T. Ś. (1), który twierdził, iż miały one być na handel elektroniką. Sąd tu w tym zakresie też nie kwestionował jego wyjaśnień, gdyż brak jest realnych i jednoznacznych dowodów mogących je podważyć [...] natomiast brak jest dowodów wskazujących aby był on zaangażowany w handel farmaceutykami...” (vide: s.39 uzasadnienia). Jednoznacznie sąd meriti uznał też za wiarygodne korelujące z tymi twierdzeniami wypowiedzi oskarżonego, że „...dał wiarę T. Ś. (1), który wskazywał, iż nie wiedział, że rachunki te będą wykorzystywane do handlu lekami...” (vide: s.40 uzasadnienia). Ustalenia te nie były kwestionowane na niekorzyść oskarżonego także przez prokuratora, który przedmiotowy wyrok zaskarżył wyłącznie odnośnie pkt 32 w zakresie uniewinnienia od czynu z art.258 § 1 kk. Brak jest więc – nawet w teorii – możliwości odmiennych, niekorzystnych dla T. Ś. (1) ustaleń faktycznych w tym zakresie. Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd (vide: np. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8.02.2017r., II AKa 199/16), że odpowiedzialność karna pomocnika oparta jest na obiektywnym ułatwieniu popełnienia czynu zabronionego. Aby można było mówić o przestępstwie pomocnictwa, musi ono realizować wszystkie jego elementy. Zamiar musi być udowodniony i opierać się na konkretnych dowodach, nie może być domniemany. Precyzyjne ustalenie zamiaru jest o tyle istotne, albowiem pomocnictwo musi dotyczyć działań podjętych po wyrażeniu przez inną osobę zamiaru popełnienia określonego czynu, działania muszą być podjęte w tym konkretnym celu, a nie jako przy okazji. Pomocnictwo nie może być skierowane do bliżej nieokreślonego przestępstwa, czy bliżej nieokreślonej osoby, aby czyn dokonała. Pomocnictwo musi być zindywidualizowane do konkretnego przestępstwa. Jak już wcześniej wspomniano w realiach niniejszej sprawy także dla realizacji znamion przestępstwa z art.299 § 1 kk nie jest wystarczające ustalenie, że określone wartości majątkowe pochodzą z jakiegokolwiek czynności bezprawnej czy też nieujawnionego lub nielegalnego źródła. Nie jest także wystarczające w tym zakresie ogólne wskazanie, że korzyść majątkowa pochodzi z działalności przestępczej, jakiegoś bliżej nieokreślonego czynu zabronionego czy też pewnej grupy przestępstw (np. przestępstw przeciwko mieniu czy oszustw podatkowych) bez sprecyzowania, o jaki konkretnie typ przestępstwa chodzi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 4.10.2011r., III KK 28/11). Sytuacja taka miała niewątpliwie miejsce w niniejszej sprawie. Okoliczności te zostały zbagatelizowane przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie, czego wyrazem jest stwierdzenie zawarte na s.39 uzasadnienia zaskarżonego wyroku : „...nie jest przedmiotem niniejszego postępowania ewentualne oszustwa P. W. (1) przy handlu elektroniką, jak i unikania zobowiązań podatkowych i co do szczegółów tej działalności Sąd nie dokonywał ustaleń faktycznych...”. Mimo to przyjął, iż T. Ś. (1) musiał być świadomy nie tylko, że konta te służyć będą do ukrywania dochodów, jak i że wykorzystywać je mogą nawet inne osoby. Jak trafnie zauważyła obrońca na s.10 apelacji utożsamiał automatycznie i bezrefleksyjnie „kwestie podatkowe” z „działalności przestępczą”. Nie wskazał jednak – poza kwotą jaką ww. otrzymał – na okoliczności, które potwierdzałyby ww. założenie. Więcej, mimo takich ustaleń sąd I instancji nie przypisał oskarżonemu pomocnictwa do prania brudnych pieniędzy pochodzących z rzekomego „handlu elektroniką” ale z zupełnie innego procederu dot. farmaceutyków. Zważywszy, że ten sam sąd przyjmuje, iż oskarżony nie miał wiedzy co do tego ostatniego, jest to sprzeczność, której nie sposób logicznie wyjaśnić i uzasadnić. Sąd meriti nie wskazał żadnych dowodów potwierdzających świadomość oskarżonego co do rzeczywistego, przestępczego przeznaczenia obu rachunków bankowych. Uwaga ta odnosi się także do osób, które miały trudnić się tym procederem. Sąd Okręgowy powoduje przy tym kolejny problem logiczny. Uzasadniając uniewinnienie oskarżonego od udziału w grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) sam podnosi, że nie miał on z tym jakiegokolwiek związku z farmaceutykami. Przytomnie przy tym podkreślał, że : „...jedynym elementem łączącym go był P. W. (1), z którym to jednak działał na płaszczyźnie handlu

elektroniką...” (vide: s.40-41 uzasadnienia). W sytuacji braku ustaleń dot. „handlu elektroniką” oraz przyjętej przez sąd I instancji braku wiedzy co do istnienia procedury dot. produktów leczniczych hipoteza pełnej świadomości „braku legalności celów, dla których miały być wykorzystywane” oba rachunki bankowe nie może się ostać. Słusznie bowiem Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

(vide: uzasadnienie wyroku z dnia 2.07.2014r., II AKa 174/14) zwracał uwagę, że pomocnik musi mieć, co najmniej najpóźniej w chwili podejmowania zachowań ułatwiających dokonanie czynu zabronionego, wyobrażenie konkretnego zabronionego czynu, który ma być popełniony lub jest popełniany przez inną osobę. Sąd Okręgowy bynajmniej nie ustalił, że w sprawie T. Ś. (1) tak właśnie było. Żadne z przywoływanych przez sąd I instancji, czy też nawet apelującego prokuratora, źródeł dowodowych (P. W. (1), D. P. (2), M. Ł., D. K. (4), J. M. (1), J. H.) sytuacji tej nie zmienia. Nie podważają oni bowiem wersji T. Ś. (1) (vide: TO nr 18 – k.49), wręcz przeciwnie J. H. wskazywał, że oskarżony nawet post factum przeczył by miał coś wspólnego z handlem farmaceutykami i zapewniał go o legalności swoich działań (vide: k.5553-5555, TO nr 17 – k.46-47, 104). W tej sytuacji obowiązkiem sądu odwoławczego była zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 33 i niewinienie oskarżonego od przypisanego mu w tym miejscu czynu. Rozpoznanie zarzutów ewentualnych dot. rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu stało się zatem bezprzedmiotowe.

IX.

Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

Apelacja ta okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Skarżący zarzucił sądowi I instancji obrazę przepisów art.46 § 1 i 2 kk w zw.

z art.442 § 1 kc, polegającej na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonej M. K. (1) obowiązku naprawienia szkody i nawiązki. Swoje zarzuty apelujący formułuje jednak w oderwaniu od przestępstw przypisanych ww. oskarżonej. Należy zatem przypomnieć, że M. K. (1) została uznana przez Sąd Okręgowy winną popełnienia dwóch przestępstw opisanych w pkt 9 i 10 zaskarżonego wyroku :

- z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk popełnionego w ten sposób, że w okresie od lutego 2014r do 27 października 2014r w P., i innych miejscowościach w woj. (...), **uczestniczyła w zorganizowanej grupie przestępczej** kierowanej przez K. B. (1) w skład której wchodził w różnych okresach czasu między innymi O. B. (1), A. W. (1), P. S. (1) oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne polegającego na wprowadzaniu do obrotu produktów leczniczych nie posiadając pozwolenia na dopuszczenie do obrotu oraz dokonywania obrotom towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, a nadto dokonywaniu transakcji mających na celu utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych środków,
- z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk popełnionego w ten sposób, że w okresie od lutego 2014r do 27 października 2014r w P. i innych miejscowościach w woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i na podstawie z góry powziętego zamiaru, w zamiarze aby K. B. (1) **popęłnił czyn zabroniony polegający na udaremnieniu lub utrudnieniu stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz wykrycia i następnie zajęcia środków płatniczych pochodzących z przestępstwa**, swoim zachowaniem **ułatwiła mu popełnienie czynu zabronionego** w ten sposób, że podjęła czynności zmierzające do uzyskania od P. W. (1) dokumentacji rachunków bankowych wykorzystywanych przy wprowadzaniu do obrotu produktów farmaceutycznych bez wymaganego zezwolenia, jak również nakłoniła B. R. (4) do otworzenia i przekazania jej pełnego dostępu do rachunku bankowe o numerze (...) prowadzonego w banku (...) S.A. oraz o numerze (...) prowadzonego w banku (...) bank S.A., które to rachunki wykorzystane zostały przy przyjmowaniu

i utrudnianiu stwierdzenia pochodzenia środków finansowych pochodzących z wprowadzania do obrotu produktów leczniczych bez wymaganego zezwolenia lub obrotem towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi.

W pierwszy przypadku jej zachowanie dot. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej a w drugim pomocnictwa do tzw. przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Jak więc wynika z powyższego żaden z tych czynów nie polega na „dystrybucji sfalszowanych farmaceutyków” jak twierdzi autor apelacji na s.2. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika nie przypisano jej „współsprawstwa” przestępstwa z art.305 ust.1 i 3 ustawy prawo własności przemysłowej, które dot. wyłącznie oskarżonego K. B. (1) i O. B. (1) (vide: pkt 2 i 14 zaskarżonego wyroku). W tej sytuacji dywagacje na temat odpowiedzialności solidarnej oskarżonej z art.441 § 1 kc z K. B. (4) są oderwane od realiów niniejszego postępowania. Podstawą orzeczeń z art.46 § 1 i 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk jest bowiem zawsze szkoda lub krzywda wyrządzona danym przestępstwem. Nie jest warunkiem niezbędnym, żeby wyrządzona szkoda (materialna lub niematerialna) należała do ustawowych znamion przestępstwa, za które sprawca został skazany. **Wystarczy, że jest ona bezpośrednim następstwem danego przestępstwa.** Skarżący nawet nie próbował wykazać by oskarżona popełniając ww. przestępstwa udziału w grupie przestępczej lub pomocnictwa do „prania brudnych pieniędzy” wyrządziła oskarżycielom posiłkowym realną szkodę lub krzywdę. Szkoda nie wystąpiła bowiem – jak sugeruje pełnomocnik na s.3 apelacji – „wskutek działania zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. B. (1)”, ale na skutek konkretnego czynu godzącego w prawnie chronione dobra pokrzywdzonych firm. Czyn ten został jednak przypisany wyłącznie K. B. (1) w pkt 2 oraz O. B. (2) w pkt 14 zaskarżonego wyroku. Sam fakt udziału w takiej grupie przestępczej, która ma na celu popełnianie przestępstw m.in. dot. obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi nie rodzi jeszcze obowiązku wydania orzeczenia z art.46 kk. Analogicznie krytycznie należy ocenić argument apelującego dot. faktu złożenia w tym zakresie wniosków określonych w art.46 kk. Mając na uwadze ww. argumenty dot. braku przesłanek z art.46 kk wnioski taki nie miał znaczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił i uchylił zaskarżony wyrok jedynie w wyżej wskazanym zakresie, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do dalszej jego modyfikacji czy też uchylenia wyroku do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie wyrok sądu I instancji utrzymano więc w mocy.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn.zm.) i § 1, § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust.1-3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016, poz.1714). Z tego też tytułu sąd zasądził na rzecz adw. P. W. (3) i adw. A. Ł. kwoty po 738 zł; (w tym 23 % VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk, art.633 kpk, art.636 § 1 i 2 kpk, art.632 pkt 2 kpk oraz art.6 art.8, art.10 ust.1, art.13 ust.2, art.1, art.2 ust.1 pkt 3, 4, 5, art.3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późn.zm.). Odnośnie kosztów dot. oskarżonego T. Ś. (1) (który został uniewinniony) za obie instancje to obciążają one Skarb Państwa. Z kolei co do kosztów postępowania odwoławczego w zakresie wywołanym apelacją prokuratora, która nie odniosła powodzenia co do oskarżonych M. K. (1), R. W. (1), S. S. (1), P. K. (1) i M. D. (1) to także obciążają one Skarb Państwa. Na koszty postępowania odwoławczego, którymi obciążono stosunkowo oskarżonych K. B.,

M. K., O. B., R. W., D. Ż., J. M.

i osiarczyli posiłkowych w 1/13 każdego z ww. składają się na to wyłożone przez Skarb Państwa wydatki w postaci: danych o karalności (po 30 zł; od każdego z ww. oskarżonych) kosztów obrony z urzędu (dot. wyłącznie oskarżonych D. Ż. i J. M., którzy korzystali z takiej pomocy

w postępowaniu odwoławczym), ryczałtu za doręczenia (po 1,54 zł; od oskarżonych i oskarżycieli posiłkowych), kosztów wywiadu kuratora (74,95 zł; dot. wyłącznie M. K.) oraz opłaty za drugą instancję lub za obie jak w przypadku oskarżonych O. B. i R. W..

Jarema Sawiński Maciej Świergosz Mariusz Tomaszewski